Prijs 11 Cts.

Zaterdag 13 September 1941.
4e Jaargang Nr. 110.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

BEZIG ZIJN EIGEN GRAF TE DELVEN.

ONBESCHAAMDHEDEN.

De veldtocht in het Oosten, waarvoor zich ook een aanzienlijk aantal onzer beste jongens ter beschikking stelde, heeft reeds kort nadat de kamp begonnen was, een aantal offers geëischt: offers van ons beste bloed, van die volksgenooten, die, door idealen bewogen, hun leven wilden en durfden inzetten voor een beter Europa. De meest juiste typeering van dezen inzet vonden we in een op 3 Sept. gepubliceerd artikel in den Völkischen Beobachter met den titel „Die germanischen Kameraden" van den hoofdopsteller van „Das schwarze Korps" en Hauptsturmführer der Waffen-SS, dat zich ook met de uit het buitenland toegesnelde kameraden bezighoudt, en waarin wordt vastgesteld, dat juist het meest verheugende bij die buitenlandsche medestrijders was, dat deze, wat hun geestes- en gemoedsinstelling betreft, zich ingeenen deele van de Duitsche kameraden onderscheidden.

„De Nederlanders," zoo lezen we daarin, zijn uitstekende MG- en scherpschutters, en vele in op zichzelf staande gevallen reeds als groepsleiders aangesteld. De meesten van hen spreken bovendien een zoo goed Duitsch, dat een vrij groot aantal met goed gevolg als snel begrijpende en doortastende verkenners konden worden aangesteld. De vrijwilligers gevoelen zich als uitgesproken dappere mannen met goed zelfbewustzijn, als soldaten van Adolf Hitler in den strijd voor de zege van het nationaal-socialisme, de meest klare uitdrukking van de groot-germaansche idee. Zij staan bereid tegen iederen vijand van Duitschland, als soldaten in grijzen wapenrok. Er zijn geen Vlamingen, geen Nederlanders, geen Rijksduitschers in dit bataljon; er zijn alleen maar mannen van de 1e, 2e, 3e compagnie, volle mannen, volle SS-mannen, dat heeft de bolsjewist gevoeld . . .

Want zij allen willen niets geschonken krijgen; ze vechten en sterven voor de germaansche idee van Adolf Hitler in het vertrouwen op een nieuw Europa van orde, soldateske-geestesgesteldheid en eer. Ze zijn kameraden, ze zijn voorbeeld, bewijs en aanwijzing voor allen uit hun stammen, die na hen dezelfde wegen gaan.

In stille graven rusten nu velen van hen in het Oosten, heuvel aan heuvel, zooals ze schouder aan schouder samen streden en vielen. Deze germaansche Gemeenschap, door hen gesticht, in vervulling te doen gaan, is voor ons het erfdeel, dat de beste kameraden ons nalieten."

Wanneer wij dit alles voor oogen houden, wanneer we beseffen, dat deze kameraden niet voor een eng-nationaal-Nederlandsch zaakje hun leven veil hebben, maar integendeel de socialistische soldaten zijn, die onder leiding van Adolf Hitler Europa willen herordenen volgens de geniale richtlijnen, welke door den Führer zijn uitgestippeld, dan lijkt het ons in hooge mate tactloos, wanneer van bepaalde zijde advertenties in onze groote dagbladen worden geplaatst, waarin de schijn wordt gewekt, dat onze jongens voor den leider van een onzer politieke groepeeringen gevallen zouden zijn en voor een specifiek Nederlandsch belang.

Het is in strijd met elk fatsoensbegrip, wanneer men reclame wil maken voor eigen standje met dooden, die in dienst eener schoone en grootsche zaak het leven lieten. En we gelooven, dat de Duitsche instanties, die wel begrip hebben voor welvoeglijkheid, dergelijke misleidende onbeschaamdheden niet langer zullen gedoogen en den bedrijvers ervan een gevoelige afstraffing zullen geven.

Wat voerden de Joodsche Sowjet-machthebbers in hun schild?

Einde September van het jaar 1937 werd te Parijs de leider van de Russische frontstrijdersorganisatie, generaal E. v. Miller, op klaarlichten dag overweldigd, in een auto geworpen en ontvoerd. Dit was voor het blad „LEpoque" aanleiding om den Franschen Minister van Buitenlandsche Zaken de vraag te stellen, of ter zake van deze ontvoering diplomatieke stappen gedaan waren. Al zou men ook, zoo schrijft het blad, nooit meer iets naders over het lot van generaal v. Miller te weten komen, dan weet men toch genoeg om met zekerheid de Sowjetrussische autoriteiten te Parijs te kunnen aanklagen. De aanwezigheid van den Sowjetrussischen generaal Skoblin tijdens de ontvoering van v. Miller voor een der tot het Sowjetrussische gezantschap behoorende gebouwen, de reis van de grijze auto van het Sowjetrussische gezantschap naar Le Havre, en het transport van de zware kist aan boord van de Sowjetrussische stoomboot „Maria Uljanowa", die onmiddellijk daarna naar Leningrad vertrok, dat alles zijn omstandigheden, waaruit duidelijk de schuld van de Sowjetrussische geheime organisatie aan deze euveldaad blijkt.

In het navolgende door hem zelf geschreven opstel onthult generaal v. Miller het gevaar dat de G.P.Oe. ook voor de democratisch geregeerde westersche staten beteekende. Generaal v. Miller schreef:

Ten gevolge van een zekere gemakzucht is men in het algemeen geneigd om de onderaardsche plannen en samenzweringen van de Sowjet-Organisaties in de geheele wereld eenvoudig voor leugens en hersenschimmen van emigranten en contra-revolutionairen te houden. Maar alleen reeds de gewelddadige ontvoering van generaal Koetjepof en de ternauwernood gelukte ontvluchting van Bessedowsky, de voormalige zaakgelastigde aan het Sowjetrussische gezantschap te Parijs, hadden genoeg te denken moeten geven.

De geheimzinnige macht van de G.P.Oe. matigt zich in Rusland en in andere landen de macht over leven en dood aan. Ook in Frankrijk is niemand voor haar veilig. Het hoofdkwartier van de bloeddorstige organisatie der G.P.-Oe. bevindt zich in het groote huizenblok van een voormalige school in de Lubjanskaja, een van de hoofdstraten van Moskou. In de kelders werden cellen ingericht, waarin duizenden, die er zonder proces of vonnis opgesloten werden, alle kwellingen van een langzamen dood moeten doorstaan. In de hoogere verdiepingen van dit gebouw broeden de stille verklikkers en ergste despoten hun plannen uit. Hier loopen de draden uit alle deelen van Rusland bijeen. Hier worden de bevelen tot aanhouding uitgevaardigd, de terroristen voor hun expedities uitgerust en van hier ontvangen de Russische geheime agenten in 't buitenland hun instructies.

De G.P.Ooe. is uniek. Geen enkele staat beschikt over een politieministerie met een dergelijke onafhankelijkheid. De G.P.Oe. staat onmiddellijk onder Stalin. Wie zich tegen de politieke werkwijze van Stalin verzet wordt uit den weg geruimd, onverschillig of hij boer of arbeider, partijkommunist of erkend leider is. Tegen de beslissingen en handelingen van de G.P.Oe, is geen verweer mogelijk. Wordt een verdachte door de rechtbank vrijgesproken, dan houdt de G.P.Oe, hem eenvoudig in de gevangenis vast naar goeddunken en niemand bekommert zich verder om zijn lot. Zelfs de volkscommissarissen zijn er machteloos tegen.

In de kleinste dorpen van Rusland, evenals in de groote steden van West-Europa werkten G.P.Oe.-agenten. Douilet, een lid van de Nansen-commissie van den Volkenbond, had de gelegenheid in kamer 186 van het huis van de Tsjeka-G.P.Oe. een met veel vlaggetjes bespelde kaart van Europa te zien. Ieder vlaggetje beteekent een G.P.Oe.-bureau. In zijn boek „Moscou sans voiles" (Moskou zonder sluier) schrijft Douilet:

> „Ik heb de kaart met mijn eigen oogen gezien. Er bestaat geen stad en geen land waar de toekomstige Tsjeka niet reeds gevestigd is. In al deze gebieden wordt een omvangrijke spionnage gedreven. Zwarte lijsten worden gevoerd over diegenen, die dadelijk na de zege van het kommunisme vermoord moeten worden."

Het aantal Sowjetrussische spionnen — Russische „seksots" — gaat waarschijnlijk in de honderdduizenden. De G.P.Oe. zelf schat dat elke dertiende ingezetene van Rusland een „seksot" is. Velen beschouwen het om zoo te zeggen als een eerebaantje; ten deele vreezen ze zelf een vervolging door de G.P.Oe. Daarnaast beschikt de G.P.Oe. natuurlijk over een heir van betaalde, zelfs zeer goed betaalde agenten en over een inlichtingen-afdeeling (Infang), die aan de agenten van tijd tot tijd instructies doet toekomen. Belangrijke opdrachten hebben de beide buitenlandsche afdeelingen, de C.R.O. (tegenspionnage) en de I.N.O. uit te voeren. Naar alle werelddeelen vliegen hun bevelen en berichten en hun plannen voor het uitlokken van een Putsch.

De wederopname van de diplomatieke betrekkingen met andere landen heeft het werk van de G.P.Oe. in het buitenland aanmerkelijk vergemakkelijkt. Men leeft als attaché en geniet op die wijze de bescherming van de diplomatieke onaantastbaarheid. Ieder agent die bij een Russisch gezantschap ingedeeld is stelt zijn berichten op in een voor de G.P.Oe. gereserveerde ruimte waar zelfs de gezant geen toegang heeft. Het schrijven wordt door den agent gesloten en door den gezant in tegenwoordigheid van den agent verzegeld. De enveloppe gaat dan met de bagage van den diplomatieken koerier over de grens.

Tegen de macht van de G.P.Oe. zijn ook de Russische diplomaten machteloos. Nooit zal men achter de geheimen van de misdaden en de plannen van de G.P.Oe. komen, ook dan niet wanneer op zekeren dag aan de geheele Sowjetheerschappij een plotseling einde mocht komen.

Er bestaat voor ons slechts dat ééne: Onverzoenlijkheid tegenover het bolsjewisme. Dat is ons geloof. Maar een geloof zonder daden is een doode letter. De onverzoenlijkheid eischt daden, strijd tot de volledige vernietiging van den vijand. En daar er geen vrede met dezen vijand kan en mag bestaan: strijd tot de volledige overwinning behaald is.

De laatsten der Oranje's.

TOT aan het oogenblik waarop de Oranje's hun land verlieten stonden welhaast alle nationaal-socialisten hier achter hen. Zelfs nádat het koninklijk gezin de wijk genomen had naar het buitenland waren er velen onder ons, die geloofden dat de Oranje's het land niet vrijwillig verlaten hadden, maar slachtoffer waren van het misdadig drijven eener onverantwoordelijke kliek. Zoo schreef Dr. T. Goedewaagen in „De Waag" van 23 Mei 1940: „Wij hebben dien ochtend (na de capitulatie) ons volk zien ontwaken, verslagen, verbitterd over **het verraad, dat ons onze Oranje-traditie ontnam . . .**" Wij geloofden toen niet in een verraad van Oranje-zelf, omdat in de democratie het Oranje-huis ons eenige uitzicht en onze laatste hoop geweest was.

Wij treurden niet om het verdwijnen van een laffe ministerraad, die eerst land en volk naar den socialen en economischen ondergang voerde, en het ten slotte welbewust in den oorlog dreef, maar op het uur der afrekening, bang voor de gevolgen van een wan-bewind en eén misdadige politiek, de natie in den steek liet. Wij treurden wèl om het heengaan der Oranje's, omdat wij — wellicht tegen beter weten in — steeds hadden gehoopt, dat zij ook óns, nationaal-socialisten, het oor zouden willen leenen, indien wij er eerst maar in geslaagd waren den muur te breken, die de democratie rond het Oranjehuis gebouwd had, en die het afsloot van het groote wereldgebeuren. Wij meenden, dat wanneer wij zóuden vermogen door te dringen tot het hof en ónze inzichten zouden kunnen kenbaar maken aan de koningin, er een wending ten goede zou komen in het landsbestuur. Maar men stond ons niet toe tot Oranje te spreken. Men belette ons de kleine, afgesloten koninklijke huishouding te wijzen op de wijdheid van de wereld en op het groote gebeuren, dat zich daarin voltrok. Men belette ons wèlbewust Oranje den weg te toonen, die dit volk zou kunnen leiden uit den chaos en de ellende waarin het leefde, en waarvan de troonrede telkenjare zoo treffend getuigenis aflegde. Men belette ons alles, en men stuurde doelbewust naar den 10den Mei.

Zoo richtten zich onze aanvallen niet op Oranje, maar op de hetzende en misleidende kliek rond het hof, met de regeering aan den kop. In hèn zagen en wisten wij en weten wij nòg de hoofdschuldigen. **Zij** waren het, die Oranje gevangen hielden binnen den muur van hùn bekrompen en egoïstische en verdorven geesteswereld. Voor hèn was Oranje een kostbare buit, een prooi der democratie, een prooi die zij niet meer los zouden laten. Eéns, meenden zij, zou Oranje nog een machtig middel kunnen zijn in hun hand, een middel om het volk op te zetten tegen het Duitsche gezag, dat hier zou komen, indien hun misdadige oorlogstoeleg in eerste linie mocht mislukken.

Toen kwam de 10de Mei: de oorlogsdrijvers namen de beenen en mèt hen gingen de Oranje's, òndanks een twee dagen tevoren gepubliceerde verklaring, dat zij **nooit** hun post zouden verlaten. Wij, in onze Germaansche trouw en goedgeloovigheid, waren diep geschokt en wij kònden niet gelooven, dat Oranje ons **verraden** had, zooals wij dat van de karakterlooze regeering zonder aarzelen wilden aannemen. Het is in dezen gemoedstoestand geweest, dat de redactie van „De Waag" in hetzelfde nummer schreef: „Met het gezag der regeering en bovenal met het hoogste goed van het Nederlandsche volk — de verbondenheid met het Oranjehuis — is op (laten wij ons matigen) volstrekt onverantwoordelijke wijze gehandeld. Nog grooter zorg dan om den wederopbouw van het Land vervult het Nederlandsche Volk om het behoud van den levenden band tusschen Nederland en Oranje. . . ."

DAT was in Mei 1940. Nu, bijna 16 maanden later, zien wij de dingen toch wel heel anders. Wij zien ze nu vanuit de verte, met een nuchteren, klaren blik, vrij van nooit vervulde hoop en nooit beantwoorde sympathie. Oranje schemert niet meer tusschen de luister van zijn democratische en christelijke vereering, maar het staat in de harde werkelijkheid van een oorlogswereld. Het staat temidden van de felste uitbarsting van het leven. En nú eerst zien wij hòe weinig deze laatste Oranje-generatie eigenlijk met het leven en de wereld, met de werkelijkheid verbonden was. Nú eerst zien wij, hoe fut- en pitloos, hoe ontworteld, verworden en ontaard de dynastie geworden is. En nú eerst beseffen wij, dat ons volk óók van Oranje, van déze Oranjes, niets te verwachten had.

Wilhelmina was een vorstin, die, naarmate haar jaren voorbijgleden, zich meer en meer afwendde van de problemen en behoeften van het aardsch bestaan om haar heil te zoeken in vage religieuze belevenissen, in stichtelijke hofkransjes, in Oxford-beweging, in moreele en geestelijke herbewapening. „Zoo vaak als wij spreken, denken over de Kerstboodschap", zeide ze eens, „worden wij iederen keer opnieuw als het ware boven onszelf en ons dagelijksch leven uitgeheven, worden wij uit onze menschelijke schemering overgezet in het Licht uit Bethlehem. Als dit in gewone tijden waar is, hoeveel meer is dat het geval nu wij als volk en ieder persoonlijk zulke zware beproevingen moeten dragen." Zij was een markant voorbeeld der nihilistische levensopvatting, der „Lebensverneinung". En het is daardoor, dat zij, geplaatst voor de werkelijkheid van het leven, den zin, de waarde, de schoonheid ervan niet meer ziet, en een speelbal wordt van de duivelsche machten om haar heen. Zij ignoreert de Godsopenbaring door en in het leven, de goddelijke scheppingsdynamiek, zooals wij nationaal-socialisten die onderkend hebben en belijden. Daardoor kon zij, bij een toespraak voor den Engelschen zender, zeggen, dat zij wilde spreken „naar aanleiding van het nieuwe oorlogsbeeld, dat zich vertoont als gevolg van den onverhoedschen, verraderlijken aanval van Hitler's legerscharen op het Russische volk," terwijl het juist deze legerscharen zijn, die Europa in de allerlaatste minuut hebben gevrijwaard voor de overweldiging door een tot in de perfectie uitgerust communistenleger en de vernietiging door een in omvang alle verwachtingen overtreffende luchtmacht.

Daardoor kan zij zelfs aansporen „te strijden naast de bevolking van Sovjet-Rusland", zooals de leiding van de Unie dat ook zoo graag had gedaan, als zij méér had durven schrijven.

Daardoor tenslotte wekt zij op te strijden „met **alle** middelen die ons ten dienste staan", óók met lijdelijk verzet, het lafste en laagste strijdmiddel dat er is.

Het is voor deze vrouw, die de schoonste tradities van haar roemrijk geslacht **verraden** heeft, en daarmee de band tusschen het Nederlandsche volk en Oranje verbrak, dat sommige Nederlanders nòg willen demonstreeren, nu nog steeds. Wanneer dan de Overheid maatregelen neemt en deze **volksverraders** mede omwille van het eigen volk, in verzekerde bewaring stelt, dan zijn er zelfs nationaal-socialisten die zeggen: „Was dàt nou zoo erg, wat dié gedaan hebben?"

Tot hen zeggen wij: Ieder die thans nog heult met Oranje is een volksverrader, want Oranje heeft dit volk verraden. Ieder die thans nog achter Oranje staat is een bolsjewistenvriend, want Oranje staat achter de bolsjewisten. Ieder die nog voor Oranje demonstreert is ónze vijand, want Oranje is onze vijand!

Wij, Nederlandsche nationaal-socialisten staan achter Hitler als den Leider van alle Germanen. Wij staan in **zijn** weermacht, wij staan met **zijn** volk tegenover **zijn** vijanden. En wie met Hitler vecht, behoeft zijn sympathie niet te verdeelen! Dàt is de groote omwenteling, die zich in een jaar voltrokken heeft.

Hoe zij vluchtten.

Men schrijft ons:

Op Vrijdag 10 Mei werd aan de bemanning van een Nederlandsch oorlogsschip in Den Helder medegedeeld, dat er hoog bezoek verwacht werd en men de noodige eerbied betrachten moest. Vóór het vertrek van het schip werd aan de bemanning een half uur verlof gegeven om afscheid te nemen van de familie. De officier Kromhout verleende echter aan enkele leden der bemanning 1½ uur verlof. Toen deze laatsten na 1½ uur terugkeerden, was het schip reeds weg. Het bleek, dat de Koningin IN DE UNIFORM VAN EEN HOOGEN OFFICIER aan boord van dit schip naar Engeland gevlucht was. — Getuigen kunnen deze mededeeling te allen tijde bevestigen.

Een marinier vertelde, hoe hij in den oorlog opdracht kreeg per vrachtauto een vrachtje van Den Haag naar Hoek van Hollnd te transporteeren. Onderweg kreeg hij panne en stapte uit om den motor te onderzoeken. Terwijl hij daarmee bezig was hoorde hij kindergeschrei in den auto. Hij maakte den goed gesloten wagen open en . . . keek in het gezicht van Z.K.H., die zich op deze wijze met zijn gezin naar Hoek van Holland liet vervoeren. Het kop koffie, dat de prins den chauffeur grootmoedig aanbood, was niet in staat de grenzelooze ontgoocheling en verontwaardiging, die den man aangreep, te niet te doen. Toen zijn kameraden in Hoek hoorden, wat er gebeurd was, maakte een diepe verslagenheid en woede zich van hen meester en de leiding had groote moeite hen in de hand te houden.

DE STEM VAN DEN ARBEID.

De Nederlandsche Pers en de nieuwe Arbeidersbeweging.

Eén dezer dagen waren wij in het zuiden des lands, bij welke gelegenheid wij kennis mochten maken met enkele arbeiders, waarmede wij nu eens open en eerlijk van gedachten konden wisselen over de huidige politieke en economische situatie. Waren zij niettemin de meening en het inzicht reeds toegedaan dat wat geweest was, niet meer zou terugkomen, dat wij aan de wieg stonden van een nieuw tijdperk en dat de momenteele voedselschaarschte, de te verwachten kolenbeperking en al die verdere kanker-onderwerpen van Unieklanten en ander reactionair gespuis, vraagstukken van voorbijgaanden aard waren, één ding was er toch dat hen hinderde, fèl hinderde zelfs. Tot op zekere hoogte betrof deze ergernis de fusie van hun vakbeweging, het R.K.W.V. met het N.V.V., ofschoon zij de eenheidsgedachte al zoodanig niet verwierpen, doch in hoofdzaak gingen hun grieven uit naar de ten gevolge van deze fusie veronderstelde beperking van hun persoonlijke en maatschappelijke VRIJHEID! Dat zij niet meer in staat zouden worden gesteld hun kerk te mogen bezoeken, wezen zij direct als een fabeltje van de hand, maar zij hielden vol, dat de vrijheid van drukpers voor hen totaal verloren was! En aangezien hiermede een wel zeer teere snaar werd aangeroerd, willen wij niet nalaten ook in deze kolommen enkele woorden aan dit verlies van „Vrijheid van drukpers" ten opzichte van de arbeidersbeweging in het algemeen en de katholieken in het bijzonder te wijden. Wij zullen daarbij genoodzaakt zijn enkele koeien uit de sloot van het verleden te visschen, ook al zal de geur, welke hierbij verspreid wordt, niet bepaald aangenaam zijn voor velen. Want hoe stond het in het „vrije democratische Nederland" met die zoo zeer geliefde en van alle zijden bewierookte „vrijheid van drukpers"? Zijn wij het dan vergeten dat de bladen der nat.soc. groepeeringen herhaaldelijk verboden werden? Dat de „Misthoorn" zwaar werd gecensureerd en beknot in zijn onthullingen? Dat Volk en Vaderland niet kon uitkomen omdat de drukpersen verzegeld werden op last van de justitie-autoriteiten? In haar majestueuze grootheid stond deze justitie boven alle partijen, boven alle klassen! Deze bladen waren nationaal-socialistisch, maar ook in de tegenovergestelde richting werden verboden uitgevaardigd: „Links richten" werd in beslag genomen, de Communisten zagen vergeefs uit naar hun lijfblad „De Tribune" en „De Notenkraker" verloor door gefit en gecritiseer zijn heele aanzien van strijdvaardig, politiek spotblad en werd een uitgave voor de kinderkamer met als gevolg een verdwijnen van het krantentooneel in deze landen!

Maar wanneer thans de bisschoppen van Nederland zich beklagen dat de Roomsch Katholiek Dagbladpers òf opgeheven is òf zoo in haar vrijheid beperkt is „dat nauwelijks meer van katholieke couranten gesproken kan worden", **zijn dan deze heeren wierookpotjes-zwaaiers vergeten hoe zij hun veto uitspraken over de opname van de door het N.V.V. gevoerde advertentiecampagne in het begin van het jaar 1941?** Een advertentiecampagne, welke niets anders inhield dan een uiteenzetting omtrent het wezen van het N.V.V., en niets, niets meer? Waarin met geen letter gesproken werd over politiek, waarin geen enkele suggestie dienangaand werd opgewekt hetgeen doodeenvoudig niet kon, omdat het N.V.V. geheel onpolitiek **is** en niets daarmede te maken heeft ook? Kennen deze Heeren bisschoppen het spreekwoord niet van boter-op-het-hoofd hebben? Moeten ZIJ spreken over DRUKPERS-vrijheid? Het zijn de Heeren Bisschoppen zelf, die ook in het door hen zoo opgehemelde vrije democratische Nederland, de noodige terreur uitoefenden!

> **Onder den titel „De Stem van den Arbeid" zullen wij de onder het hoofd „De vakbeweging in den nieuwen tijd" gepubliceerde artikelenreeks voortzetten.**
>
> **De velerlei vraagstukken, welke de arbeidersbeweging beroeren, doch niet steeds in het middelpunt der vakbeweging staan, hebben ons de noodzaak doen inzien van een meer algemeen opschrift.**
>
> **Als XIVe bijdrage geven wij thans een beschouwing over de houding der Nederlandsche pers.**

Het zijn de Heeren Bisschoppen zèlf, die de vrijheid beperkten van hun drukpers! Het zijn de Heeren Bisschoppen zèlf, die hun drukpers de opvoedende, inlichtende taak ontnamen, welke haar toekomt! In plaats daarvan hebben de Heeren er een hetze-organisatie van gemaakt, gericht tegen een deel van het Nederlandsche volk, ja, zelfs tegen een groot aantal katholieke volksgenooten! Het zijn deze Heeren, die een tekst als de volgende ONWAARDIG achtten om door hun „beminde geloovigen" gelezen te worden:

EENHEID IS MACHT!

De roep om „eenheid" gaat door ons land, gaat óók door de rijen van de werkers met hoofd en hand. „Eenheid" zal het middel moeten zijn om de gebreken en nalatigheden van den ouden tijd te vervangen door een socialisme, dat **daden** voortbrengt en door zijn macht voortbrengen **kan.** Eenheid is macht! Niet om deze macht te **misbruiken** voor het scheppen van nieuwe tegenstellingen en het toespitsen van klasseverschillen. Maar **macht** om gedragen door den gelijkgerichten wensch van alle werkers, daden te stellen die vruchten afwerpen voor ieder persoonlijk! De nieuwe tijd dient zich aan! De grondslag is reeds gelegd. **De eerste bouwsteenen:** Sociale **beschermingen en** rechtvaardiger verdeeling van lasten liggen er reeds als overtuigend bewijs! Het N.V.V. bouwt verder! Draagt steenen aan! Bouwt mee!

NEDERLANDSCH VERBOND VAN VAKVEREENIGINGEN

Misschien is „onwaardig" niet het juiste woord. PORNOGRAFISCH of ZEDEKWETSEND zullen deze woorden echter niet geoordeeld kunnen worden. Gevaarlijk voor hun veilige zeteltjes... dàt zou kunnen! Voor hun eigen warme plaatsjes, want een welvarend, een denkende werknemersklasse heeft geen interesse bij een zalig-worden-als-de armen-van-geest en een leven-van-verdrukking-en-ontbering hier op aarde! De Meester van Nazareth zou zich de boven angehaalde woorden de zijne gemaakt kunnen hebben, hadde hij in deze dagen geleefd.

De heeren, dagbladenexploitanten betreurden de beslissingen van hun opperste leiding ten zeerste! Deze lieden ondervonden het directe financieele verlies! Maar gezien het feit dat de Moederkerk langer dan eenige jaren of zelfs een menschenleven meemoet, zagen de heeren mijtendragers er heusch geen been in om de noodige terreur uit te oefenen: de levende idee van het N.V.V. moest, ten koste van alles, verborgen blijven voor hun „beminnelijke geloovigen": zij zouden wel voor andere idee-propageering zorgdragen. **Oproepingen voor vergaderingen mochten wèl worden opgenomen in de kolommen van de onder hun toezicht staande dag- of weekbladen. Mochten de geloovigen hier dan wel naar toe? Dat niet, maar voor het zoover was, had de herder hen wel op zijn beminnelijke wijze van de kansel toegedonderd, dat ieder, die die-en-die bijeenkomst bezocht, absolutie e.d. geweigerd werd!**

Deze toespraken hielpen! Al werd een oproep-advertentie van een hééle pagina of van een heele krant geplaatst: de zielen zouden het niet wagen zich te verzetten tegen het hun beschermend gezag en het gevolg was dan ook dat zij onder geen enkele voorwaarde naar de betreffende bijeenkomsten durfden te gaan, doch **de centjes** waren toch vast weer binnen! De Heeren waren zéér principieel niet waar, Heeren-van-de-Neerlandia-Pers in Utrecht? En zoo zijn ze nòg!

Wij willen ten slotte deze kleine bijdrage niet beëindigen, voor er op gewezen te hebben dat de andere, de niet-katholieke Nederlandsche Pers, nu niet moet denken dat **zij** zoo heilig is! Ook u, Nederlandsche Pers, bent schromelijk te kort geschoten in uw taak om het Nederlandsche Volk in te lichten en op te voeden, om datgene te doen, wat van u verwacht wordt! Dat gij het Nederlandsche Volk vóór 10 Mei 1940 — ronduit gezegd — bedonderd hebt, dat duizenden en duizenden uw leugen als waarheid hebben aangenomen, geloofd hebben in uw spreekwoordelijke oprechtheid en eerlijkheid, heeft als resultaat gehad dat thans ons Nederlandsche Volk nog voor een groot deel dwars staat tegenover datgene wat komen gaat! Doch dat gij na die fatale dagen NOG PRECIES DEZELFDE HOUDING aanneemt, achten wij een VERRAAD AAN ONS VOLK! Zeker: gij geeft weermachtberichten Nederlandsche Pers! Gij geeft commentaren! Gij geeft distributie-bon-overzichten maar WAT hebt u aan hoofdartikelen, aan beschouwingen, aan bijdragen gegeven over het Nationaal-Socialisme? Over de vakbe-

weging in den nieuwen tijd? Over schoonheid van den Arbeid? Over bloed en bodem? Over het kwaad dat de Joden gesticht hebben en nog stichten? Liet men u gaan, liet men u vrij, o Nederlandsche pers, wat zoudt gij weer heerlijk alles kunnen afbreken, weer kunnen kankeren en kritiseeren! Breken! Dat deedt ge! Opbouwen, dat moet gij nog leeren! Welke harten hebt gij in de afgeloopen maanden dit onder zwaren druk zuchtende volk, onder de riem gestoken? Uw berichten over betere tijden, over winst, over vooruitgang, werden met tegenzin geplaatst: zij kwamen niet uit uw eigen brein en kenmerkten zich door uw zinnetje: „De Persdienst van het N.V.V. meldt". Solidariteit, noemt ge dat! Waarmee? Nu toont u solidariteit met uw roomsche broeders, dezelfden die ge gister te vuur en te zwaard trachttet te vernietigen! Morgen toont ge solidariteit met godweet-wie-en-wat om een andere groep te kunnen bestrijden, om in de contramine te zijn! Dàt is uw taak geweest Nederlandsche Pers: verdeeldheid zaaien in eigen volk! Wij herinneren ons maar al te goed hoe in een zekere periode Nederlands meest gelezen dagblad geen middel ongebruikt en onbenut liet om het inderdaad belachelijke Nederlandsche leger, belachelijk te maken! Toen de wind echter keerde, keerde ook dit Nederlandsche blad en werd dat zelfde belachelijke leger het best-uitgeruste van Europa genoemd. Heeft dit blad, heeft de Nederlandsche Pers ooit RUGGEGRAAT gehad? Neen! Neen! en nog eens: NEEN!

Wanneer de Bisschoppen willen huilen over de verloren gegane vrijheid van drukpers, laat ons dan mede huilen over de wijze waarop niet alleen de Roomsch Katholieke, maar ook de andere: de christelijke en de neutrale pers, ons volk hebben belogen, hebben belasterd en ten afgrond gevoerd: zij het dat de éene groep het deed met wierook, de andere met „D.V." en de derde met „après nous le déluge"!

Maar wij kunnen vooral nog de thans geldende BEPERKING van drukpersvrijheid NIET betreuren, daar het hier uitsluitend betreft het beëindigen van een volksvergiftende voorlichterij, van een ten verderve leidende hitserij! Het NEDERLANDSCHE VOLK heeft geen baat bij een ROOMSCH KATHOLIEKE Kapitalistische pers, heeft geen baat bij een JOODSCH Kapitalistische pers, heeft geen baat bij een vernietigend MARXISTISCHE pers! Het NEDERLANDSCHE VOLK krijge een NEDERLANDSCHE pers! Dat deze kome in ons aller belang!

(Teekening Claudius).

Roosevelt: „Heusch, dominee, aan Iran ben ik volmáákt onschuldig!"

OP DE HOEK.

Burgemeester! Wat zegt U?

En zoo is hij gegaan langs de huizen der Rijken en langs de huizen der armen en wanneer hij kwam tegen den tijd dat het middagmaal op de tafel verscheen, 't zij in rijke overdaad, 't zij schaarscher met lawaaisaus van-azijn-met-een-afgestreken-lepel-bloem, hoorde hij prijzen zijn naam en hoorde hij loven zijn goedertierenheid.

En zwervend door de groote stad kwam hij in het Huis der kranken, der zwakken en der zieken, gasthuis genaamd, waar hij zag dat allen waren gelijk: waar de rijke evenzeer kreunde als de arme, waar de sterke even klein was als de zwakke en waar de zwaarst bedreven zonden niet werden gerekend, maar waar alleen de Liefde en het medeleven regeerden ... En zoo zag hij hoe zijn kinderen behoedzaam werden gewasschen en verzorgd door teere vrouwenhanden, hoe zij werden wèl gedaan en hoe zij hier allen waren als Mènsch! En toen hij weer hoorde prijzen zijn naam en loven zijn goedertierenheid, riep hij de leidster en vroeg haar „zeg mij o directrice, waarom krijgen niet al mijn kinderen éénzelfde voedsel?· Gij geeft toch naar ik meende, het bèste van het bèste ...?"

En de directrice hief het hoofd naar hem op en antwoordde: „omdat niet al het voedsel dat wij brouwen, rein is!"

„Moet ik dan begrijpen dat hier voedsel ONrein is?"

‚Ja," antwoordde de directrice en sloeg haar oogen neer. „In dit huis van zwakken, in dezen tempel van éénheid krijgen zij, die u daar ziet, met negerlippen en stroomlijnneuzen, het reine voedsel en die honden daar het onreine".

Toen boog hij het hoofd en er rolden twee tranen op de marmeren vloer van de zaal, waar het jodengeslubber de zachte preveling van 't „Dank o Heer" der christen honden overstemde ...

Dit verhaal is niet heelemààl waar: wèl waar is dat heden ten dage de Heeren Joden in het Amsterdamsche Wilhelmina-Gasthuis nog steeds hun aparte porties voer krijgen, apart geserveerd, op aparte borden met aparte lepels en vorken! BLIJVEN wij nou gek? Hoe lang moet dat nu nog duren, kameraden? Moeten we dan allemaal eerst met al onze beroerdigheid van gebroken-zijn naast zoo'n Jood gelegen hebben om te beseffen wat DAT zeggen wil?

Burgemeester Voûte, WAT ZEGT U?

„OFFICIEELE TERREUR".

Bij de Meelcentrale.

Naar aanleiding van het artikel „Officieele terreur" in ons vorig nummer bereikten ons tal van brieven van lezers, die de meest onaangename ervaringen op dat gebied hebben opgedaan. Het zou ons te ver voeren over al deze gevallen uit te wijden; wij kunnen de schrijvers echter verzekeren, dat hun grieven niet zonder meer terzijde zijn gelegd. Een bijzondar markant geval geven we hieronder weer:

De schrijver vertelt, dat hij werkzaam is bij de Stichting „Nederlandsche Meelcentrale" te Den Haag, een instelling, waar de democratie nog altijd hoogtij viert en 95% van personeel en directorium door de Engelsche ziekte is aangetast. Toen onze zegsman op zekeren dag met een hakenkruisinsigne getooid op kantoor verscheen, werd hij bij de directie geroepen. De directeur, de heer Abraham, eischte dat het speldje zou verdwijnen, hetgeen onze kameraad weigerde. De heer Abraham wond zich uitermate op en zette den nationaal-socialist het gebouw uit. Deze stelde zich met een bevoegde instantie in verbinding, waar hij den raad kreeg voorloopig af te wachten. Inmiddels heeft de directeur der Meelcentrale den secretaris-generaal Hirschfeld van het gebeurde in kennis gesteld, die zijn collega van binnenlandsche zaken inlichtte. De **eruit-gezette nationaal-socialist** wacht echter reeds 9 weken op eenige nadere mededeeling.

Wij vragen ons af: Hoe is het mogelijk, dat in dezen tijd iemand die durft te belijden en openlijk te toonen, dat hij nationaal-socialist is, op een regeeringsinstantie de deur uitgetrapt wordt? Wie geeft de orders, die tot zulke wandaden leiden? En wie zal den moed hebben ze weer ongedaan te maken?

De volksontbindende invloed der Vrijmetselarij.

Bij „De Amsterdamsche Keurkamer" verscheen een brochure onder bovenstaanden titel.

De schrijver, de Heer R. W. Dahmen von Buchholz is ongetwijfeld een der beste Nederlandsche kenners van de vrijmetselarij.

Het boekske bevat fragmenten uit een grooter werk: „God Satan, de werkelijke zin der loge" dat de schrijver eerlang het licht zal doen zien. De inhoud is uitermate belangwekkend en zoo deskundig gegroepeerd dat de lezer, (ook de leek) van den volksontbindenden invloed der loges een inzicht krijgt zóó klaar, dat hij zich verbaasd zal afvragen: Hoe is het mogelijk, dat deze **misdadigheid** zoo lang werd geduld?

Aan de hand van onwraakbare uitspraken, steeds met vermelding van schrijvers en plaatsen, ontrolt D. v. B. voor ons een beeld van het wereldplan der „broeders", dat zoozeer in strijd is met de natuurlijke en Goddelijke Orde, dat het woord „misdadig" er als aanduiding te zacht voor is.

Wij hopen dat het werkje een uitgebreiden lezerskring moge vinden en zien het grootere werk van denzelfden schrijver met belangstelling tegemoet.

SCHANDE OVER ENGELAND!

Een zich Nederlaner noemende huurling in Churchill-dienst heeft Donderdagavond 4 September voor den zoogenaamden Oranje-zender een mooi verhaaltje verteld over de weergâloos-dappere Royal Air Force. Wij hebben het jammerlijk gedaas onder oogen gehad en toen we het gelezen hadden speet het ons, dat het luisteren naar den Engelschen zender verboden waar is. Luidsprekers aan iedere lantaarnpaal in het bijzonder in Rotterdam en verplicht luisteren, had veel kunnen opklaren! De man richtte zich zoogenaamd tot „Nederlanders', die zich met eenige verwondering afvragen, waarom bepaalde objecten, die zij voor bijzonder gewichtig houden, nog nimmer door de R.A.F. zijn gebombardeerd. Heelemaal onlogisch is deze verwondering zeker niet. Wie wel eens op de ongeschonden vliegvelden, belangrijke spoorwegknooppunten en havencomplexen komt, kan zich de vraag van den Engelschen ziektelijder voorstellen: „Jongens, waarom nou arbeiderswoningen in puin gesmeten, vrouwen en kinderen vermoord, terwijl jullie je hier nooit laat zien! De echt Nederlandsche spreker wist er wel een antwoord op. Ten eerste was de R.A.F. nog niet geheel gereed met het uit-radeeren van het Duitsche Rijk; het bombardeeren van Duitsche steden en dorpen blijft dus voorloopig nog als punt één op het programma staan. Ten tweede: de R.A.F. kan niet overal tegelijk zijn. Noorwegen, Denemarken, België, Frankrijk, Italië, Kreta, Afrika — het is me nogal niet wat! En ten derde: zooals nuchtere Nederlanders tot dusverre in een Duinkerkiaansche vlucht nog nooit een overwinning hadden kunnen zien, wisten ze met hun leekenverstand ook niet wat een militair belangrijk of onbelangrijk object moet heeten. Daar komt ten overvloede dan nog bij, dat de Engelsche piloten slechts met „grooten tegenzin" de bezette gebieden bombardeeren. Zij beperken zich dan ook tot de allerbelangrijkste objecten en wanneer daarbij een paar burgers den dood vinden, dan moesten de Nederlanders dat beschouwen als betreurenswaardige „ongelukjes" die nu eenmaal onvermijdelijk zijn.

Wilt u even op den datum letten? Dit huichelachtige praatje werd de wereld ingeslingerd op Donderdagavond, 4 September. In de middaguren van denzelfden dag, vloog op stratosfeerhoogte een Engelsche bommenwerper boven Rotterdam en liet daar luk-raak zijn doodelijke last naar beneden ploffen.

Het resultaat was verbijsterend: 14 dooden, 27 zwaar gewonden, meer dan 60 licht gewonden. Eén bom kwam op een kiderwagen terecht. Van moeder, kind en wagen werd niets meer teruggevonden.... Alles ter meerdere glorie van de Royal Air Force!

'n Sluipmoord, anders is het niet! Natuurlijk stonden de roddelaars-die-alles-weten direct klaar met verhalen over vernuftige instrumenten, waarmede men op stratosfeer-hoogte alles haarfijn weet te onderscheiden. Wie wel eens van zijn leven in een vliegtuig heeft gezeten, weet beter. Die weet dat reeds op 4 à 5000 meter hoogte het beeld beneden hem sterk begint te vervagen; op stratosfeerhoogte dat is tusschen 10 en 15 duizend meter hoogte, is een stad als Rotterdam niet veel meer dan een donker vlekske in een grauwe oneindigheid. Vanaf deze hoogte bommen afwerpen is alleen maar terreur uitoefenen op een weerlooze burgerbevolking die op dezen zonovergoten Septembermiddag argeloos door Rotterdamsche straten li.p.

De moordenaar is niet naar beneden gekomen om het gewuif van Rotterdamsche Engelschen te beantwoorden, zooals den laatsten keer. Zouden de Rotterdamsche Engelschen het wuiven zoo langzamerhand niet afleeren.....?

Hoogere straffen

De straffen voor economische misdrijven zijn op gevoelige wijze verzwaard. Niet alleen zijn de gevangenistraffen en boetes verhoogd, maar eveneens is de mogelijkheid van „bijkomende" straffen opgesteld, zoodat de overtreders van de Landbouwcrisiswet, de Distributiewet en het Voedselvoorzieningsbesluit behalve met lange gevangenisstraffen en hooge boetes, ook nog bedreigd worden met directe sluiting van hun bedrijven. Dit laatste zelfs tot een maximum van vijf jaar. Voor de bestrijding van het clandestien slachten van vee, heeft men niet geaarzeld een geheel nieuw element in onze rechtspleging te brengen. Tot dusverre kon men alleen maar lezen: „... wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste..... maanden." Voor het clandestien slachten en den handel in levenmiddelenbonnen zijn nu MINIMUM STRAFFEN ingevoerd, respectievelijk van zes en drie maanden. Wij juichen dit van heeler harte toe. De bonnenhandel en het clandestien slachten vormen de twee grootste gevaren voor onze voedselpositie in den komenden winter. Tengevolge van de weersomstandigheden is de oogst allesbehalve gunstig, zoodat het, alles bijeen genomen, reeds een heele toer zal zijn de eindjes aan elkaar te knoopen. Sabotage hier en sabotage ginds, óók door de boeren, die volle melk en aardappels etc. aan particulieren leveren, maken het reeds extra moeilijk. Met de minimumstraffen zijn wij althans van één sabotagepost, die in de rechtszaal, verlost. Wanneer de heeren-in-toga dit systeem van minimum-straffen met hun liberale geweten niet in overeenstemming weten te brengen, dienen zij heen te gaan. Iedere clandestiene slachter weet nu, dat hij minimaal voor zes maanden wordt opgeborgen en dat de kans er met een matige boete af te komen voor goed verkeken is.

Wie niet hooren wil, moet voelen!

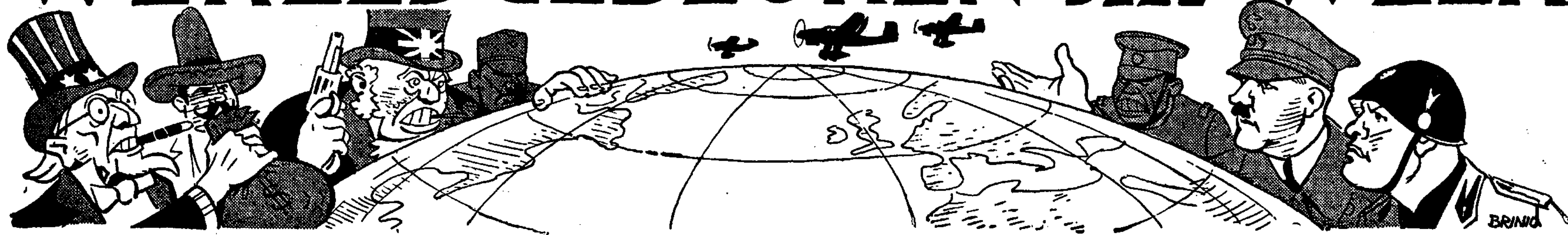
HOOGERE UITKEERING

Dreigt voor den parasiet een hoogere straf, voor den eerlijken werker komt er een hoogere uitkeering, wanneer h-tijdelijk niet in de gelegenheid is productieven arbeid te verrichten. Zoo wil het het socialisme, zooals dit thans in practijk wordt gebracht door het N.V.V. Het was voor de werkers ongetwijfeld een verheugende mededeeling, die kam. Woudenberg deed aan Nederlandsche journalisten, die de werkverruimingsobjecten in Brabant in oogenschouw hebben genomen. Het staat voor Woudenberg vast, dat de werkloosheid tot een minimum kan worden beperkt. Voor het restant werkloozen moeten er twee dingen zijn: 1e. een arbeidsreserve en 2e. een werkloosheidsverzekering. Cultuur-technische werken zijn bij uitstek geschikt deze arbeidsreserve te „verwerken". Bij de uitvoering is zonder groote bezwaren een wisselend tempo mogelijk, al naar gelang de werkloosheid tengevolge van seizoensomstandigheden, den invloed van technische verbeteringen, enz. grooter of kleiner is.

Tijdelijke spanningen — wij denken b.v. aan een tijdelijk materiaal-tekort tengevolge van de oorlogsomstandigheden — kunnen echter zooveel werkloosheid teweeg brengen, dat de werkverruiming niet in staat is alle werkloozen op te vangen. Deze periode, die uiteraard zoo kort mogelijk zal duren, te overbruggen, is een zaak van simpele sociale rechtvaardigheid. De werkloosheidsverzekering, waarvoor den werknemer in de werkloozenkas van zijn bond zijn bijdrage stort, is hier het aangewezen middel. Gemeente en Rijk verleenen subsidie. Tot dusverre bedroegen de uitkeeringen uit de werkloozenkas gemiddeld 50 tot 55% van het loon. Daardoor kreeg de uitkeering als zoodanig het karakter van een steunuitkeering. Met ingang van 1 October a.s. zullen de uitkeeringen uit de bij het N.V.V. aangesloten werkloozenkassen worden opgevoerd tot 70% van het loon.

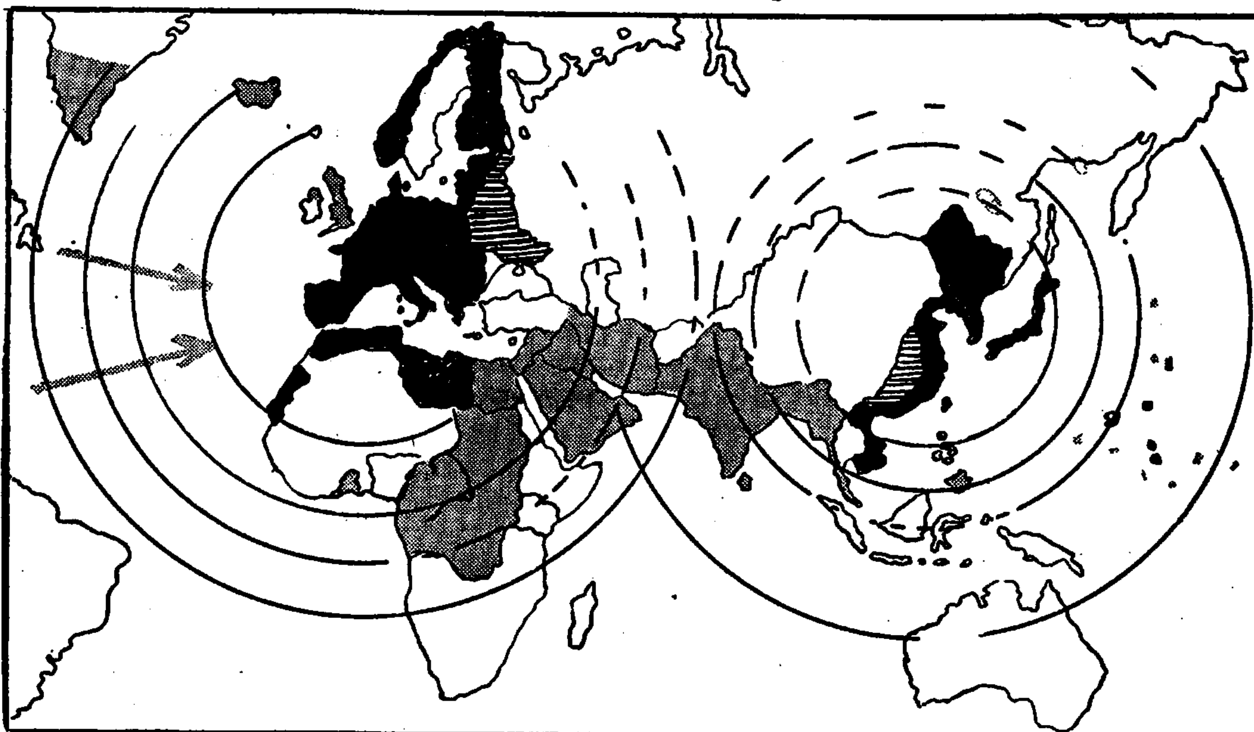
Zoo gaat het N.V.V. onder leiding van Woudenberg onverdroten voort met het scheppen van menschwaardige sociale toestanden voor den werkenden mensch. Hoon en verdachtmaking, laster en eerroof kunnen hem daarbij niet deeren. Het doel: de geborgenheid in eigen volk voor iederen volksgenoot, staat hem helder en klaar voor oogen!

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

DE in zoo korten tijd voltrokken overweldigingen van Syrië, Irak en Iran hebben ook den leek op politiek terrein het drijven der Angelsaksische machtscombinatie geopenbaard.

Immers. — wij zeiden het vorige week reeds — het betreft hier geen op zichzelf staande feiten, doch onderdeelen van een weloverwogen politiek der Angelsaksers, die gericht is tegen de twee centra van nieuwe krachtsontplooiïng: Europa en Oost-Azië. Het wereldbeeld, dat voor enkele maanden nog zoo gecompliceerd scheen, is door de jongste gebeurtenissen plotseling aanmerkelijk vereenvoudigd. Duidelijk zien wij, hoe vier machtsgebieden twee aan twee verbonden, zich op deze aardbol afteekenen. Tegenover Europa en Japan staat de geheele Angelsaksische wereld. En zoowel Europa als Japan zijn door de Engelsch-Amerikaansche politiek doelbewust „eingekreist". Zooals eens Duitschland ingesloten was door een ring van vijandige, door de geallieerden opgehitste staten (Polen, Tsjecho-Slowakije, Frankrijk, België, Nederland), zoo is thans geheel Europa omringd door een Britschen machtsketen. Doch op dezelfde wijze als Duitschland zijn politieke blokkade verbrak is nu Europa bezig den nieuwen Britschen machtsring te breken. De eerste bres is geslagen door den vereenden Duitsch-Finsch - Roemeensch - Hongaarsch - Slovaakschen aanval op de Sovjet-Unie. Intusschen zijn wij in het **Westen** nog bedreigd door Groenland en IJsland (Amerikaansche beztting; aanleg van vliegvelden en vliegstations in ijltempo) en het Britsche eilandenrijk waar niet alleen de Engelsche macht op ons gericht is, doch waar ook een stelselmatige infiltratie van Amerikaansche „arbeiders" (vooral in Noord-Ierland en West-Engeland) heeft plaats gehad. In het **Zuiden** ligt de band der Centraal- en Zuid-Afrikaansche koloniën van Engeland, met de door de Gaulle bezette Fransche gebieden, die zich in het **Oosten** voortzet via den Soedan, Egypte, Arabië, Palestina, Transjordanië en de pas veroverde gebieden in Voor-Azië, naar de Sovjet-Unie. Het is duidelijk, dat deze ring eerst goed gesloten wordt, wanneer Amerika in den oorlog treedt. In dat geval immers wordt de Atlantische Oceaan tot vóór de Europeesche kusten operatiegebied der Amerikaansche Marine, en zullen de Amerikanen zonder twijfel hun reeds vele malen geuite dreigementen en naar voren gebrachte aanspraken op de Azoren en de Kaap-Verdische eilanden (beide Portugeesch bezit en onlangs belangrijk versterkt) trachten te verwezenlijken.

De band die Europa in het Oosten insluit, is tevens de bedreiging van Japan in het Westen. In dit gebied, Centraal Eurazië, liggen Aziatisch-Rusland, het China van Tsjang-kai-Sjek, Britsch Voor- en Achter-Indië, Malakka en Singapore, welke laatste gebieden den overgang vormen naar het Japansch-vijandige Ned.-Indië en de door Amerika versterkte en bezette Philippijnen. De Groot-Oceanische eilandenwereld, met de militaire basis Hawaiï vormt, tezamen met Kamschatka (de ver naar het Zuiden dringende punt van Oost-Siberië) de afsluiting van het Japansche gebied in het Westen. Het spreekt vanzelf, dat bij het deelnemen van Amerika aan den oorlog Thailand, evenals dat met de Portugeesche bezittingen in den Atl. Oceaan het geval zal zijn, een fel begeerd gebied der Angelsaksers wordt. Over de houding van Ned.-Indië behoeft geen twijfel te bestaan; dit land heeft zich te zeer in alle opzichten aan Amerika, Brittannië en Australië gekoppeld, dan dat het ooit daarvan los zou kunnen komen.

De ring die rond Europa gelegd is, heeft nog eenige „stekels"; vooruitgeschoven posten der Britten, vanwaaruit operaties tegen het Europeesche front mogelijk zijn. Wij bedoelen hier de belangrijke steunpunten Gibraltar, Malta en Cyprus, van welk laatste de dagbladen eenigen tijd geleden meldden, dat het zeer versterkt was.

Staten die nog neutraal zijn, maar die het in de toekomst onmogelijk kunnen blijven, al wil dit niet zeggen, dat zij zelf actief met hun militaire krachten gaan ingrijpen, zijn Turkije en Portugal. Het eerste, dat geheel aansluit aan het Britsch-Vooraziatisch machtsgebied, heeft nochtans van een opgaan in de Britsch-sovjetische politiek niets te verwachten. Het Europeesch-Turksche gebied zou immers onmiddellijk bezet worden door de Bulgaarsche troepen, die sedert het uitbreken van den strijd tegen de Sovjets uitsluitend voor dit doel gereserveerd zijn. Het is bekend, dat Bulgarije gaarne aan den kruistocht tegen het bolsjewisme zou hebben deelgenomen; naar alle waarschijnlijkheid zal Duitschland (wij herinneren aan de ontmoetingen tusschen koning Boris en den Führer) het gewezen hebben op de andere taak, die het eventueel zou moeten vervullen. Het is ook duidelijk, dat naarmate de Russische instorting zich sneller voltrekt, de Turken minder lust zullen gevoelen zich voor den Britschen strijdwagen te laten spannen. Nu Franz von Papen voor langeren tijd naar Duitschland is vertrokken en er Duitsch-Turksche **economische** onderhandelingen in gang zijn, lijkt het ons niet voorbarig te veronderstellen, dat beide staten elkaar over en weer belangrijke toezeggingen hebben gedaan. Intusschen blijft de positie van Turkije, dat zich aan **alle** zijden door sterke, elkaar vijandige machten omringd ziet, verre van benijdenswaardig.

Ongeveer in dezelfde omstandigheden verkeert in het Oosten Thailand, al zonden wij niet durven beweren, dat de verhouding Thailand—Japan gelijk is aan die van Turkije—Duitschland. In het Noorden en Oosten is Thailand omringd door sterke Japansche krachten, die daar China en Fransch Indo-China bezet houden. In het Westen daarentegen ondervindt het de druk van het Britsche Birma en in het Zuiden die van Malakka. Bovendien is de zgn. „staart" van het land, de landengte van Kra, geheel door Britsch gebied omsloten. Hierdoor en door het feit dat de Japansche bezettingen in het Oosten door de Philippijnen bedreigd worden, is de posite van Japan in Zuid-Oostazië belangrijk ongunstiger dan de Angelsaksische en Japan zou zijn positie door een bezetting van Thailand (zoo het die zou kunnen voltooien) aanmerkelijk verbeteren.

DE Vereenigde Staten, die zich erfgenaam weten van het Britsch Imperium, zetten hun politiek van intimidatie jegens Europa en Japan systematisch voort. Na de scheepsaffaires der „Athenia" en „Zam-Zam", na de provoceerende bezettingen van Groenland en IJsland, na de mislukte Balkan-politiek, na de vijandige actie jegens Frankrijk en Portugal en na alle dreigementen aan het adres van de spil, hebben we weer een concreet geval beleefd in het incident tusschen den torpedo-jager „Greer" en een Duitsche U-boot! Op een of andere wijze zullen de U.S.A. den oorlog tenslotte weten te forceeren, daaraan bestaat geen twijfel. Hun politiek in het Oosten is overeenkomstig die in het Westen: een brutale insluiting van Japan, culmineerend in de voorzichtig begonnen invasie in Wladiwostok. De eenige mogendheid ter wereld,

ENGELAND EN DE SOWJETS.

Reeds voor het uitbreken van den oorlog had Engeland maandenlang door het uitzenden van diplomaten en militaire missies naar Moskou getracht, de Sowjets over te halen, reeds op den dag van de Engelsche oorlogsverklaring naar de wapens te grijpen. Deze meenden echter wijzer te doen met eerst de westersche plutocratie tegen den gehaten Duitschen staat van leer te laten trekken. Beide moesten zich als het kon in jarenlangen strijd uitputten. Voor dit uur bereidden zich de Sovjets voor om dan, hand in hand met de in alle werelddeelen werkende G.P.Oe. de vernietiging van de kultuur en de civilisatie, m.a.w. de wereldrevolutie te bereiken.

Duitschland heeft den eenigen weg beschreden die mogelijk was om den strijd op leven en dood, die gelijktijdig tegen de Sowjets en de westersche plutocratie had gevoerd moeten worden, te vermijden. Het zou op zelfmoord gelijkende waanzin geweest zijn, ter wille van verkeerd begrepen principes stilzwijgend toe te laten dat de Sowjets den kring der aanvallers tegen Duitschland zouden sluiten. Daarom was het pact, dat Duitschland met Rusland sloot een niet-aanvalspact, dus een pact voor het behoud van den vrede. In tegenstelling daarmede was het Engelsch-Russische pact een oorlogsverbond, waardoor Europa aan het bolsjewisme moest worden uitgeleverd.

Toen in Engeland geestdriftig de inmenging van Rusland in den oorlog gevierd werd en men zelfs de schaamteloosheid zoo ver dreef, dat men in Engelsche kerken voor de overwinning van de Sowjetwapens liet bidden, trachtten de Britsche raddraaiers voor de openbare meening alles te verdoezelen wat vroeger tegen Sowjet-Rusland gezegd of geschreven was.

Wat zich in de eerste dagen van den oorlog tegen de Sowjet-Unie in Engeland afspeelde zou in Duitschland onmogelijk geweest zijn. De Engelsche omroepstations speelden de Internationale en vierden, evenals Britsche diplomaten, de wapenbroederschap met de Sowjets door deze als medewerkers aan de ware idealen van het menschdom voor te stellen.

Niettegenstaande de scherpste bewaking en afsluiting hebben de joodsch-bolsjewistische machthebbers niet kunnen verhinderen dat o.a. het volgende bekend werd:

1. Bijna alle hoogste machtsposities waren door joden bezet.

2. De geheele Russische intelligentie werd vermoord. In het geheel zijn gedurende de joodsch-bolsjewistische heerschappij in Rusland tot het jaar 1937 door de G.P.Oe. vermoord, behalve de tsarenfamilie: 4.910 bisschoppen en priesters, 7.824 onderwijzers en professoren, 8.920 artsen, 65.000 politieambtenaren, 75.490 officieren, 120.600 beambten, 360.000 soldaten, 420.000 intellectueelen, 48.000 veldwachters, 892.000 arbeiders en 9.600.000 boeren.

Ook aan de Engelsche machthebbers zijn de afschuwelijke misdaden der Sowjetrussische machthebbers in voldoende mate bekend. Immers de heer Churchill zeide zelf op 20 Januari 1940 voor de radio:

„De voor het menschdom volbrachte prestaties van Finland zijn wonderbaar. Iedereen kan thans zien hoe het kommunisme den innerlijken samenhang van een natie ondermijnt, hoe het in tijden van vrede tot verworpenheid en honger, in tijden van oorlog tot verachtelijkheid en gemeenheid leidt."

Het doel van het bolsjewisme was de oprichting van een joodsche heerschappij over de geheele wereld. In het jaar 1941 zou de revolutioneering van Europa met wapengeweld voorwaarts gestuwd worden. Adolf Hitler zag vroegtijdig het gevaar. Het Sowjet-Russische leger, dat voor den oorlog niet alleen tegen Duitschland, maar tegen geheel Europa opgemarcheerd was, werd uiteengejaagd. Daardoor heeft Adolf Hitler Europa voor de vreeselijkste ellende behoedt. Bijna alle landen van Europa hebben vrijwillige legioenen als helpers gestuurd.

Engeland daarentegen beloofde den Russen bijstand en hulp. Daardoor werd verraden dat de joodsch-plutocratische laag van Engeland hetzelfde doel heeft als de sowjetjoodsche machthebbers in Rusland, namelijk de vernietiging van de Europeesche kultuur en de oprichting van de jodenheerschappij over de Europeesche volken.

(Vervolg Wereldgebeuren van deze week).

die thans nog belang heeft in den ondergang van Duitschland met geheel Europa en Japan, en die ook nog in dien ondergang gelooft, is het Rijk van Roosevelt. Met gouden banden heeft hij Midden- en Zuid-Amerika aan zich gebonden, ondanks het verweer van staten als Argentinië en Brazilië, en uit deze „eenheid" van het Westelijk halfrond put hij den moed zich voor bedreigd te verklaren en het recht de wereld te mobiliseeren tegen die landen die ideologisch de vijanden zijn van zijn Joodsche geldregime, maar nimmer eenige aggressieve politiek jegens de Ver. Staten als zoodanig voerden. Door Roosevelts oorlogshitserij weet Europa echter, dat het van nu af aan den strijd heeft te voeren tegen de geheele Angelsaksische wereld en haar slaafschen aanhang, ook al zal die strijd voorloopig nog niet met militair geweld gepaard gaan.

De eenheid die in Europa groeit, is een geheel andere, dan de onder joodsche dictatuur gewrochte eenheid-van-het-goud der Angelsaksische landen. De eenheid van Europa is die van een volkerengemeenschap, die zich haar kracht en fierheid, haar roeping en haar taak bewust wordt, die strijdt voor de eeuwige waarden in bloed en bodem en zich bereid getoond heeft daarvoor haar offers te brengen. Van deze eenheid maakt ook het Nederlandsche volk deel uit. Wellicht zal van ons in de naaste toekomst méér gevraagd worden dan de inzet van onze beste zonen tegen het bolsjewisme. Wellicht zullen wij bereid moeten zijn met ALLE krachten onze kusten te verdedigen en daarmee het nieuwe Germaansche Rijk. Mogen wij ons hierop bezinnen, zoodat wij in het beslissende uur onze plaats en onze taak weten!

Neem Uw plaats in, Volksgenoot!

Bolsjewisme heeft één kenmerk:

ABSOLUTE BESTRIJDING VAN ALLE GODSDIENST.

Deze stelling behoeft voorzeker tegenover niemand meer eenig bewijs. Godsdienst en geloof zijn, bij alle godsdienstvormen, één, behalve bij den Joodschen godsdienst. Wij haalden onlangs in het artikel „Een misdadig volk" het oordeel aan van niemand minder dan de opperrabbijn Wagenaar: de Jood behoeft niets te gelooven, ook zelfs het verhevenste niet. Met andere woorden, men kan Jood zijn naar het ras én naar den godsdienst en toch.... volslagen atheist zijn.

Dát is het kenmerk van het Jodendom, dat geen andere godsdienst heeft. Maar dat is eveneens het kenmerk van het Bolsjewisme: volslagen ontkenning van eenige Voorzienigheid. Volstrekte ontkenning van God.

Is het wonder dat de voormannen van het Bolsjewisme overal in de wereld joden zijn? Communistische joden vormen de verbindingen met de joden (internationaal) die in andere partijen, socialistische, liberale, of in andere organisaties als b.v. vrijmetselaarsloge's, georganiseerd zijn.

Internationaal vormen zij de voorhoede van het strijdende jodendom over de gansche aarde. Men kan er van op aan dat er aan de verbindingslijnen met de Engelsche en Amerikaansche joden (hoe ook georganiseerd) niets hapert.

Wat zegt Gij, geloovige volksgenoot, van het volgende. Gij die voor Uw dierbaren, indien de nood dringt, dominé of pastoor laat halen, opdat zij niet dit leven zullen verlaten zonder godsdienstigen bijstand?

HET JODENDOM KENT GEEN ZIELSZORG. Er is niets dwazer, dan dat men vreemde religiegebruiken nabootst.

In katholieke streken komt het soms voor, dat men den rabbijn bij (Joodsche) stervenden roept. MAAR DE JOOD KAN ZONDER PRIESTER LEVEN EN STERVEN. HIJ HEEFT GEEN ZIELSZORGER NOODIG VOOR DE STERVENDEN — HIJ VINDT WEL ZONDER HEM DEN WEG NAAR HET HIERNAMAALS. Deze stellingen zijn zuiver Joodsch.... maar ook zuiver Bolsjewistisch! Bovenstaande is ontleend aan een artikel in „De Joodsche Kroniek" van 7 Chesjwen 5673, 18 Oct. 1912 getiteld „Zielzorg en Jodendom".

De aanhalingen zijn allerminst uitingen van een bepaald persoon. Het artikel is namelijk overgenomen uit het „Hamburger Familiënblatt" Hoofdredakteur van „D.J.K." is de rabbijn Justus Tal, voorheen verbonden o.a. aan een van de Hoornsche bladen. De rabbijn, vervolgt het blad, is geen geestelijke, maar leeraar en leider, raadgever en rechter in godsdienstvragen. Met dit laatste wordt bedoeld vragen betreffende den Godsdienst-codex, betreffende kosjer eten e.d. Is het geen wonder dat de voormannen van het Bolsjewisme, zoowel hier als in Rusland, Joden zijn? We hebben van onze Prostestant-Christelijke en Katholieke volksgenooten vreemde dingen gezien in de maanden die achter ons liggen; dat zij zich echter zouden ontpoppen als verdedigers van het meest volstrekte ongeloof, dat weigeren wij zoo maar voetstoots aan te nemen. Neen, juist zij moeten in dezen partij kiezen. Nu klinke de leuze: Voor de eere Gods, dat is tegen alle Bolsjewisme, dat is tegen alle atheisme, dat is tegen het jodendom.

In donkere tijden is die leuze wel eens aangeheven voor minder oirbare praktijken.

Thans in den strijd tegen het communisme past die leuze, neen moet die leuze uitgedragen worden door hén, die in het verleden schoone woorden genoeg hadden, maar te weinig daden. ER IS EEN EENHEID WAARIN ALLE NEDERLANDERS, ALLE GERMANEN, ZICH KUNNEN VINDEN; DE EENHEID IN DEN STRIJD TEGEN HET BOLSJEWISME. Toont nu Christenen, Uw Christendom. NEEMT NU UW PLAATS IN, IN DE RIJEN VAN HEN, DIE DAADWERKELIJK HET BOLSJEWISME BESTRIJDEN: GIJ ZULT ER WELKOM ZIJN.

NIEUWS VAN JUDA.

OOK AL KUNST.

De „Haagsche Courant" van 16 Aug. j.l. deelt onder „**Kunst** en Letteren" mee, dat **Jackie Coogan** getrouwd is en dat deze thans 26-jarige **Jood** dient in het leger der Vereenigde Staten.

In Amsterdam zijn soms schouwburgvoorstellingen alleen voor Joden. Misschien lukt het de Haagsche Courantdirectie daar met een perskaart binnen te komen. Maar haar neigingen zijn niet de onze.

De Jeugd en de Unie.

Zoo er één groep van volksgenooten is, waarop het wereldgebeuren van vandaag een onvergetelijken en diepindringenden indruk maakt, dan is het de Nederlandsche jeugd. De terugslag van de gebeurtenissen in de wereld der jongeren is geweldig. En in de Jeugd openbaart zich, wat wij bij tallooze ouderen in deze gewesten tevergeefs zoeken: de drang naar méëleven met het gebeuren, de wil tot begrijpen van het gebeuren, de behoefte aan contact met het gebeuren. In de Nederlandsche Jeugd zoekt het beste, wat ons volk dezen tijd vermag te bieden, een uitweg. Ook de Jeugd, die zich aangesloten heeft bij de Nederlandsche Unie is een daad- en offerbereide Jeugd, een Jeugd, die háár steentje tot den opbouw van de nieuwe Germaansche samenleving graag wil bijdragen, maar niet wéét hoe ze dat kan, en niet dùrft als ze het wèl weet. En daarom zijn zij te laken, daarom klagen wij hèn aan, die niet alleen de nieuwe scheppings-openbaring ontkennen en afwijzen, maar die óók den invloed ervan op de Jeugd trachten te verdoezelen en te bederven en die welbewust de Jeugd vèrre houden van het Nieuwe Leven!

Het jeugdleven is in Nederland altijd zeer intens geweest. Iedere partij, ieder kerk en iedere secte, iedere maatschappelijke laag, had haar speciale jeugdbonden. Dat was de onvermijdelijke consequentie van de democratie en den partijenstaat. Waar een Volk verdeeld was, daar moest de jeugd in deze verdeeldheid worden opgevoed. Zij moest de gespletenheid leeren aanvaarden, als een natuur-noodwendige zaak; zij moest het volksleven niet zien als één eenig streven, maar als een strijd van groep tegen groep, van partij tegen partij en van kerkgenootschap tegen kerkgenootschap. Onze Nederlandsche jeugd van vóór 10 Mei kende niet de eeuwige en onaantastbare waarden, die gelegen zijn in bloed en bodem: in ons Germaansche ras en in onzen Germaanschen grond. Zij kende alléén de „grootheid" van den partijleider" het „belang" van punt zooveel van een programma, de „goddelijkheid" van een bijbelexegese. Zij kende ook het vampirisme van Marlene Dietrich en Bette Davis, of de prikkeling van „Tiger rag" en „Joseph-Joseph". Zij was — kort gezegd — méér dan iets en iemand anders slachtoffer van de verjoodsching, van de ontbinding, van de verrotting en de versplintering, die ons geheele volksleven doortrok.

Eenheid, volk, ras, Germanendom, nationaal-socialisme, dat waren begrippen die zij niet kende, of waarover zij door pers en leerboeken, in de partij, op catechisatie, in de kerk, in de jeugdorganisatie verkeerd voorgelicht, belogen en bedrogen werd. Geen bond of club of vereeniging in Nederland, die niet onder invloed stond van de internationalistische „mensch-eenheid"-combattanten, de joden en de vrijmetselaars, de jezuïeten en verjoodschte calvinisten. Daardoor is dat deel van het Nederlandsche volk, dat vóór 1920 geboren werd, op eenige tienduizenden krachtige, rasbewuste en volksverbonden figuren na, nù bedorven. Wij mogen hopen, dat de strijd van eerlijke, goedwilende nationaal-socialisten, die geen andere belangen najagen dan het volksbelang, hen de oogen zal openen.

Voor onze Jeugd is na Mei een andere wereld opengegaan. Voor het eerst zag zij de schoonheid van dit nieuwe leven, de klaarheid van de nieuwe wereldbeschouwing, de kracht en fierheid van een herboren volk. Zij zag dat de jeugd, dat zijzelf geen klonterige individuenmassa hoefde te zijn, maar één in wil en één in denken zou kunnen strijden voor een groot en heilig ideaal. Zij zag, dat de weermacht van een volk geen voorwerp hoeft te zijn van joodsch-marxistische bespotting en onteering, maar dat zich in haar het rhythme der tijden en de levenswil der volken kan openbaren. Zij zag, dat de arbeid geen slavernij is, maar adeldom, hoogste levensgoed.

Dat alles heeft zij éven, vluchtig, kunnen zien, onze jeugd. En toen kwamen de heeren van de Unie en de heeren van den Oranjezender en de heeren van de ondergrondsche reactie en zij spanden met vereende krachten de oude leuzen tusschen onze jeugd en het nieuwe leven. Zij schreven in gevoelvolle bewoordingen over de grootheid, de onuitwischbaarheid, de eeuwigheid van Nederland en van God's kerk, en van Oranje en van democratie en humanisme. Zoo ontroerden zij een massa van 700.000 man, die zich aaneensloot om te „strijden" voor vage en onbegrepen idealen. En weldra zei die massa, die zich weer voelde leiden langs de oude, vertrouwde wegen van voorheen, in massa-domme imitatie hetzelfde wat haar Driemanschap vóórprevelde: Nationaal-socialisme? Niets vóor ons! Wij zijn Nederlanders en dat blijven we! Christendom? Onaantastbaar, eeuwig, heilig. Ras? Nooit van gehoord en hadden we het slechter erdoor? Bodem? Wordt bebouwd, brengt geld op. Jodenvervolging? Die arme Joden!

Temidden van deze domme, willooze, karakterlooze massa staat de Jeugd, staan jullie, Unie-jongeren, en het uitzicht wordt je ontnomen op het Nieuwe Leven. Je hunkert als vroeger naar de verwezenlijking van dien levensdrang in je, je zoekt als vroeger naar het geluk, dat het leven en het leven alléén je kan geven. Je wilt den weg vinden naar dat nieuwe, waaraan je in je hart onwrikbaar gelooft, en je hebt den weg gekozen door de Unie. Erkèn nu, dat je vastgeloopen bent, dat je misleid bent, dat de Unie je niets kan bieden dan holle woorden en verkropte haat. Bezin je nu op het leven, wees jezelf en niet een ander, dùrf te leven en doe den stap! Doe den stap naar de nationaal-socialistische organisaties, waar je de schoonheid en fierheid, het geluk en de kameraadschap zult vinden, die je elders tevergeefs zocht. Leer het leven te aanvaarden en te belijden! Maak de krachten in je, de oeroude krachten van je Germaan-zijn bewust en ga den strijd met ons aanvaarden. Alleen die strijd voor onze idealen zal je voldoening geven!

Eens zal de jeugd van heel Germanenland schouder aan schouder staan, bereid het leven te bouwen op den ouden Germaanschen bodem, bereid ook den strijd te strijden òm dien bodem. Dan zal zij hèn aanklagen, die nù zichzelf en hun Germaan-zijn verloochenen en trachten met klein en zielloos geschrijf de dynamiek der schepping te keeren. Linthorst Homan, Einthoven en De Quay: besef, dat gij een misdaad aan onze Jeugd begaat door hen te binden aan de voosheid van uw Unie. En wéét, dat deze Jeugd u eenmaal zal verlaten, omdat zij de waarheir ziet achter misleiding en het leven achter zijn schijn.

Schande!

Een Jood in den Jeugdstorm.

De Haarlemsche Jeugdstorm geniet het voorrecht een half-jood als „leider" in zijn rijen te hebben. Rudi van Straaten, zoon van den voljoodschen majoor Van Straaten van het Indische leger en de arische Riekje Verschoor durft het aan de Nederlandsche Jeugd te commandeeren en wordt zelfs door de hoogste leiding van den Jeugdstorm in zijn functie getolereerd. Brieven over dezen wantoestand, gericht aan den Hoofdstormer Van Geelkerken, bleven n.l. zonder uitwerking. — Riekje Verschoor is, nadat zij van den Jood Van Straaten gescheiden was, hertrouwd met Nienhuis Ruys uit Haarlem, die nu voogd is over het jodenjong. Nienhuis Ruys is directeur van het gewestelijk arbeidsbureau in Haarlem en doet den laatsten tijd geweldige moeite zich op den voorgrond te dringen in de N.S.B. en bij de Duitsche autoriteiten. Wordt hij daarom misschien ontzien?. — Als merkwaardigheid moge nog gelden, dat banleider Nederkoorn van de W.A. een ouderen broer, Frits van Straaten, als lid van de W.A. geweigerd heeft. Wij vragen: hoe is het onder deze omstandigheden dan mogelijk, dat Rudi van Straaten nog in den Jeugdstorm wordt geduld? Welke gezindheid wenscht de leiding van den Jeugdstorm hier eigenlijk te demonstreeren? Welk een scherpe tegenstelling bestaat er tusschen háár houding en die van de jongens uit de N.J.S., die het genoegen smaken den half-jood tot „leider" te hebben! Men heeft ons verzekerd, dat het herhaaldelijk is voorgekomen, dat stormers hun „commandant" toevoegden: „Och man, commandeer jij je soort!" of: „Dacht je dat we naar jou luisteren, jood?" **Hier spreekt de stem van het bloed in echte Nederlandsche kinderen! Wat spreekt er in Utrecht?**

Het was wèl een groote verrassing, toen wij vorigen Donderdag onze Unie weer in de bus vonden. „Geen hoop is noodig om aan te pakken, noch welslagen om te volharden" stond er boven, en ik zou er aan willen toevoegen, dat wij steeds moedig voorwaarts moeten gaan, met het hoofd omhoog en het hart naar boven, want hier beneden is het niet, zooals de psalmist zegt, wat wáár is, of tenminste betrekkelijk, omdat er altijd iets is, namelijk een tranendal, waar wij doorheen moeten waden, gelijk het hert door de waterstroomen van psalm 42, in verband met onze roeping, die ons wijst op de Hoogere Dingen, die wij willen bereiken.

Dat zei ik ook tegen Gérard, en die stemde er uit volle borst mee in, en hij zei, dat hij me uitnoodigde voor een wetenschappelijken praat- en debatavond, waar allemaal menschen zouden komen die voor dominee studeerden, of op andere wijze hoogerop wilden, en ze hadden besloten de pa's uit te noodigen om meer cachet aan het geheel te geven. Een en ander zou plaats vinden in de bovenzaal van „De Gallische Haan", ergens op een hoek van een straat, die via allerlei andere straten met onze straat in relatie staat, en het is een gelegenheid waar ik anders nooit kom, omdat er van alles komt, maar er was niets beters vrij, en de uitgenoodigde pa's stonden allemaal op het standpunt, dat zij meegingen, wanneer de àndere pa's óók meegingen, en toen besloten de andere pa's allemaal mee te gaan, waardoor iedereen meeging, en tenslotte bleek de consumptie nog wel mee te vallen.

Ik ontmoette er den ouden heer van Hes Bips, die bezig is zich los te maken uit de katoen waar-ie in zit, wat vreeselijk lastig gaat, vanwege een of andere conjunctuur, die aan 't opkomen is, waardoor hij een zwaren strijd strijdt tegen allerlei instanties in binnen- en buitenland, maar gelukkig heeft hij een grooten steun aan zijn zoon Constantijn, die ook theologie studeert en veel liefde heeft voor het vak, want hij is al 10 jaar bezig en hij doet z'n examens altijd tweemaal, maar hij zegt: zéker is zéker, en dat je het beter grondig kunt doen dan dat je later de zaak vergeten zou zijn, en bovendien is de theologie niet iets waar we maar luchtigjes overheen mogen wandelen, maar we moeten er uit halen wat er uit te halen is. Waarmee ik maar zeggen wil, dat in onze Unie-kringen de jeugd wel degelijk verantwoordelijkheidsbesef heeft. Dat manifesteert zich ook bij den jongen Flick Flooyensteyn, die een zoon is van een vader die met een baronesse Van Kaelenschotel Kummerfoll is gehuwd, wat aanvankelijk voor de Flooyensteyns — die een afgedwaalde tak zijn van een zeer soliede stamboom — wel iets léék, maar wat tenslotte een desillusie werd, omdat de barones niets ander bleek te bezitten dan een middeleeuwsch kasteel met vier hypotheken en een renstal zonder paarden met een jichtigen opperstalmeester. Wat ons leert, dat wij nooit op den schijn moeten afgaan, al is die nog zoo verlokkend, maar steeds den blik gevestigd moeten houden op de naakte werkelijkheid, zonder dat wij natuurlijk het hoogere uit het oog mogen verliezen. Egidius Flick Flooyensteyn studeert philosophie, wat eigenlijk een bodemloos onderwerp is, omdat er steeds nieuwe wijsheden worden gezegd en geschreven, die dan in boeken worden verzameld, waarvan ik er heel wat in m'n bibliotheek heb, om 's middags na den eten bij na te denken. Zoodoende kun je eigenlijk wel philosophie blijven studeeren, maar Egidius Fl. Fl. zegt, dat hij niet van plan is éeuwig aan philosophie te doen, omdat er tenslotte méér is in de wereld, wat ik een gezond standpunt vind, want Gérard studeert theologie.

Salomon Vleeschhakker doet in letteren, waar-ie erg goed in moet zijn, want hij heeft al een brochure geschreven, met als titel: „De Nederlandsche letterkunde van Palestijnschen of van Mesopotaamschen oorsprong?" en daarin toont hij glashelder aan, dat onze literatuur goed beschouwd uit het Oosten komt, wat nog niemand ooit is opgevallen, omdat ze zoo bedriegelijk ècht lijkt, maar hij geeft alerlei bewijzen, waaruit onomstootelijk blijkt, dat Vondel's familie ergens in Voor-Azië is begonnen, en dat heer Halewijn eigenlijk een Arabier was, zoodat er geen twijfel behoeft te bestaan aan de waarheid van zijn stellingen. Waardoor mijn levensbeginsel, dat wij niets uit ons zelve zijn, alweer bevestigd is, want tenslotte zal Gérard van mij erven, en Flick Flooyensteyn hèeft blauw bloed door z'n moeder.

Er waren nog eenige andere menschen, die ook allemaal voor dominee studeerden, of voor philosoof, of alleen maar voor den titel, maar in ieder geval omdat een stem binnenin ze zei dat ze doen moesten, want in onze kringen wordt niet gestudeerd uit winstbejag, omdat wij daar te hóóg voor staan, maar zuiver omdat 't een roeping is, in tegenstelling tot sommige menschen uit het volk, die zich eerst met veel kunst- en vliegwerk aan de Universiteit weten op te dringen, en dan als gèkken beginnen te studeeren om er later beter van te worden. Het is een misstand in de onderwijswetgeving, dat zooiets mogelijk is, en ik verzoek de overheid met klem te willen bewerkstelligen, dat materialistisch-denkende individuen van de hoogescholen verwijderd worden. Dat is net iets voor de nieuwe orde. Wij denken niet materialistisch. Gérard verafschuwt het geld, omdat het slijk is, en hij krijgt maandelijks f 400.— waar-ie nog van overhoudt.

Eén van de jongelui zou een inleiding houden, omdat je een aanknoopingspunt moet hebben, vanwaar je begint te debatteeren, anders krijg je van die gesprekken, zooals ze onder de lagere standen gevoerd worden, en waarbij alles als los zand ronddobbert op hun onwetendheid, zoodat je er koe noch staart aan vast kunt knoopen. Stud. phil. Mozes Augurkjesman, de zoon van rabbi David A.man, had zich welwillend bereid verklaard de inleiding te houden, en hij sprak vol vuur over de rechten der menschheid, die soms met handen en voeten getreden worden, of gewoon belachelijk gemaakt door allerlei ongure elementen uit de samenleving, en over de gevaren, die onze eeuwenoude cultuur en onze persoonlijke vrijheid en het Christendom en al die dingen meer bedreigen, en waartegen wij ons met alle macht moeten verzetten en waarvoor wij àlles moeten overhebben, weshalve hij ons met nadruk de Unie aanbeval, waarvan hij letterlijk zei: „Haast u, haast u, binnen onze gelederen! Spoedig zullen de plaatsen uitverkocht zijn! Nù zijn ze nog billijk! Wacht toch vooral niet langer!", zoodat ik maar blij was, dat ik me vorig jaar al opgegeven had. Mozes eindigde met een dronk op de Unie en op ons onvolprezen Driemanschap, dat alweer de nieuwste foto's van zich heeft laten maken, en dat den strijd nóóit zal opgeven, tenminste niet zoolang het niet aan de macht is. Er volgde een geweldig applaus, want iedereen was het met den spreker eens, waardoor 't debat verviel, maar meneer Van Hes Bips zei, dat het toch wonderlijk gesteld is in de wereld, en dat er nog veel kan gebeuren; wat wij nù nog niet weten, omdat je de dingen meestal pas dóór hebt, als 't al te laat is, in verband waarmee-ie verder sprak over katoen.

„Natuurlijk," zei Gérard, toen 't afgeloopen was, „alhoewel..."

„Zeer zeker," haastte meneer Bips zich te zeggen, „wat niet wegneemt..,"

„Zonder twijfel!" zei Egidius.

„Geheel mijn meening", zei ik

„Maar aan de àndere kant..." zei Gérard.

„Heel juist", zei pa Vleeschhakker, en toen waren we uitgesproken, zoodat we zeer gesterkt naar huis gingen.

Onderweg kwamen we in het donker een stelletje mindere menschen tegen, en die zongen iets van Dietsche gouwen en op 't hakenkruis schouwen, waar je tenslotte niets mee opschiet, want met kijken vul je geen gaatjes. Ik voelde mij zeer tevreden met onzen avond, want er waren vele belangrijke dingen gezegd, en het Driemanschap moge weten, dat wij, als het móét, nòg belangrijker en hoogstaander dingen kunnen zeggen, maar die zullen wij bewaren, omdat het eventueel altijd mogelijk is, dat de nood hoog stijgt, zoodat we drastisch moeten worden.

JEROBEAM AARZELAER.

P.S. Ik verneem zoojuist, dat het feest van 15 en 16 September niet door kan gaan, omdat de vloot ergens anders gebruikt zal worden.

J. A.

Slaven werkten voor 't behoud van hun ketenen

Is de domheid onuitroeibaar?

Kerken gaf de Rus als schuren
aan zijn menschelijk vee cadeau.
Thans geeft Stalin godsdiensturen
door de Moscou-radio!
En de beide huichelaren,
plutocraat en jezuiet,
zeggen tot hun stomme scharen:
„Stalin is zoo kwaad nog niet!"

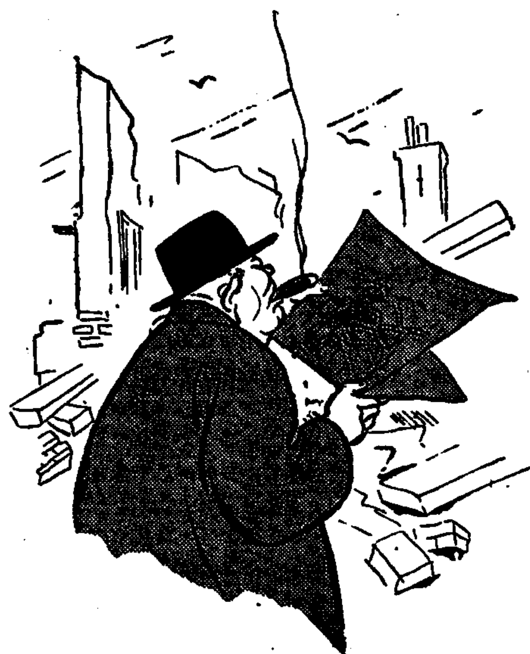
Juda's parasietengeest vergaarde
aanhang in de maatschappij
en die wenscht op deze aarde
't voortbestaan der slavernij.
Al wat teert op andrer werken
kroop door alle eeuwen heen,
in en buiten onze kerken,
steeds eendrachtiglijk bijeen.

En met laster en met leugen,
Joodsch bereid en steeds gereed,
werd het arme volk bedrogen
als een groote voor hem streed.
Al de vetgemeste roovers
spraken dan van menschenmin
en de hongerende slovers
tippelden er steeds weer in!

Thans geeft Stalin godsdiensturen...

Churchill ziet men thans in Londen,
door gedeelten die nog staan,
met behulp van platte gronden,
op bezoek bij Rusland gaan!

Al de vetgemeste roovers...

...Met behulp van platte gronden.

Maisky, Jood — g'accrediteerde,
spreekt hem toe als „kameraad'!
Op de massa geborneerden
Werkt zoo'n Jodentruc probaat!
Zeer eerbiedig zien de knechten
naar de loopers op den stoep
en dan gaan ze maar weer vechten
voor hun slavendrijverstroep.

Politieke hooggestelden
kennen geen principes meer.
Als het gaat om macht en gelden
werkt men volgens Joodsche leer.

... Spreekt hem toe als kameraad.

... Weer 't soldatenpakje aan.

't Valsche spel dat steeds gelukte
past men toe op elk gebied
want de massa der verdrukten,
ach, die snapt het huich'len niet,
maar trekt, onder valsche leuzen
weer 't soldatenpakje aan
om voor 't oude volk der neuzen
't eigen bloed te lijf te gaan!

Wie de domheid wil bevrijden
tracht zij woedend neer te slaan!
Wie de drijvers wil bestrijden,
dien valt de troep slaven aan!
Achter Joodsche en zwarte kwezels
staan ze, steeds opnieuw, geschaard.
Is een wereld vol met ezels
eigenlijk den strijd wel waard?

Is een wereld vol met ezels
eigenlijk den strijd wel waard!

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XXXIX).

DE JODEN IN ENGELAND

„Want de Joden en al wat ze bezitten behooren den koning." — Joden als financiers der Kruistochten. — Hoe Eduard I de Joden uit Engeland zette... en hoe Stadhouder Willem III ze terugbracht.

Omtrent de vraag, wanneer en hoe de joden naar Engeland zijn gekomen, loopen de meeningen uiteen. Wij zullen hier niet dieper ingaan op de onzinnige joodsche theorie, dat een of meer (soms tien) van de Hebreeuwsche stammen, die oudtijds uit Palestina verdreven of weggevoerd zijn, na vele omzwervingen op de Britsche eilanden terecht gekomen zouden zijn en zich aldaar gevestigd hebben. Ja, de Joden hebben het zelfs klaargespeeld zich met de oude Saksers en Schotten (als hoedanig ze dan de voor- en midden-Aziatische Saken en Skythen bestempelen) te vereenzelvigen. De Joodsche fantasie reikt zelfs nog verder: Ook de aartsvader Isaak zou met de Saksen te maken hebben; en de gevluchte Joden zouden bij hun omzwervingen een steen meegevoerd hebben, den zelfden, die eertijds volgens het bijbelsche verhaal Jakob zou gediend hebben als hoofdkussen (Gen. 28, 11), en die later als hoeksteen bij den bouw van den tempel van Salomo werd gebruikt. Deze steen zou dan over Ierland naar Engeland gekomen zijn, en wordt thans als „coronation stone" in de Londensche kerk „Westminster abbey" vertoond, waar de graven der Engelsche vorsten en van de groote Engelsche staatslieden en dichters zich bevinden.

Ook het Engelsche koningshuis zou regelrecht van David afstammen, waarom dan ook elke Engelsche troonopvolger bij zijn geboorte de voornaam David bij de overige toegewezen krijgt.

De oorspronkelijke westrassige bevolking van Engeland werd door de binnendringende noordsche Kelten naar het zuiden en westen teruggedrongen, waarmee zich echter eenig oostersch bloed had gemengd, zooals vondsten uit het bronzen tijdperk bewijzen. Tengevolge van den inval der Angelsaksen werd de noordsche inslag nog vergroot. Semitisch bloed van Phoeniciërs en Joden kwam tengevolge van den reeds vroeg ontwikkelden handel met voor-aziatische volken het Britsche eiland in de laatste eeuwen vóór onze jaartelling binnen, en ongeveer tot 1000 jaar n. C. gold in Engeland blijkens dichters en schrijvers alleen het blonde en blauwoogige menschentype als schoonheid. Hoofdzakelijk in Cornwall en omgeving werd een donkerder type gevonden.

Het eerst wordt van de Joden in Engeland melding gemaakt in het „Liber Poenitentialis" van den aartsbisschop van Canterbury (in het jaar 669), dat hoofdzakelijk tegen de vermenging van Joden met Christenen, ook wat de feesten betreft, ging. Het tijdvak, dat eindigde met de troonsbestijging van Hendrik II in 1154, wordt door den Engelschen geschiedschrijver Hyamson „De Gouden Eeuw van de vroege Engelsch-Joodsche geschiedenis" genoemd wegens de nauwe betrekkingen, die toen tusschen het Jodendom en de regeerende Engelsche koningen bestonden. Koning Eduard de Belijder (1042—69) nam in een verordening betreffende de Joden op, dat de Joden, waar ze ook waren, onder de hoede en bescherming van den koning stonden, en dat geen enkele Jood zich zonder 's Konings toestemming onder de bescherming van welken rijken man ook kan stellen, „want de Joden en alwat ze bezitten behooren aan den koning." En de reden daarvoor wordt duidelijk uit de volgende cijfers:

In 1188 bedroeg de totale belasting, door den Vorst op het Engelsche volk opgelegd £ 70.000, waarvan echter £ 60.000 door het Joddenom werden opgebracht. Daar tegenover stonden dan de voorrechten die de Joden genoten, waardoor deze in staat waren veel grootere bedragen uit het volk uit te persen. Want niettegenstaande ze den vorst hooge belastingen hadden op te brengen, kwam het in dien tijd toch reeds tot ophooping van geweldige Joodsche vermogens, hetgeen hieruit b.v. bleek, dat het de Joden waren, die de geweldige kosten der kruistochten financierden, en ook meermalen den bouw van christelijke kerken en kloosters. Bij den dood van den Jood Aron uit Lincoln besloot de Engelsche koning bij het beheer der schatkist een afzonderlijk ressort in te stellen voor het beheer van diens vermogen Dat deze toestand niet steeds met een vriendelijke houding van het volk tegenover het Jodendom gepaard ging, en dat de Joden van hun kant zich niet steeds ontzagen het volk te prikkelen en zelfs in zijn diepste gevoelens te kwetsen, bleek in 1268 in Oxford, toen bij een processie eenige Joden het crucifix wisten te bemachtigen om het tegen den grond te werpen en te vertrappen.

Ook in den strijd van den Engelschen adel tegen den koning — die na de verleening van de „Magna Charta" door den Vorst aan het Engelsche volk (1215) was uitgebroken — speelde het Jodendom als handlangers van den koning, een rol van beteekenis. Want terwijl Vorst en Adel volgens Germaansche-Noormansche-opvatting eigenlijk alleen recht op het beheer van den bodem hebben **ten bate van het geheele volk**, en de Joden geen deel van dat volk uitmaken, kon de Jood dus als landeigenaar niet in aanmerking komen. Deze kon alleen geldhandelaar en woekeraar zijn.

Wanneer nu zwakke vorsten toch den Joden landbezit vergunden, was dit een inbreuk op het Germaansche Recht, dat den grondslag van de Magna Charta vormde. En al verviel nu bij den dood van den Joodschen eigenaar zijn bezit weer aan den Vorst, de afwijking van het Germaansche Recht kon toch in de oogen van den adel geen genade vinden; te meer niet, daar het Joodsche grondbezit de opkomst van een met den bodem verbonden boerendom in den weg stond. Verzoekschriften, tot den Vorst gericht (in 1258 en 1259), waren het gevolg, en eenige malen trachtte het volk ook zichzelf recht te verschaffen, o.a. bij het bloedbad te York, waarbij de geheele Joodsche bevolking om het leven kwam.

Maar ook overigens had de zwakke, sterk tot verkwisting neigende vorst zich den haat der baronnen op den hals gehaald, doordien hij vele gelukzoekers uit Poiton en Bretagne — Frankrijk en Engeland stonden in het begin van de 13-de eeuw op voet van oorlog met elkander — en Hendrik III meende ook deze vreemdelingen in zijn strijd met de baronnen, die de strenge uitvoering der der Magna Charta eischten, te kunnen gebruiken Zoo was Engeland aan den invloed van allerlei vreemden, Joden en Franschen overgeleverd.

In de laatste regeeringsjaren van koning Hendrik III (1216—72) echter gaf de vorst, vooral ook onder invloed van zijn krachtigen zoon, die hem in 1272 als Eduard I opvolgde, aan den aandrang der baronnen toe, en willigde hij de verdrijving der vreemdelingen in. Hetgeen des te eerder noodig was, omdat de adel de hulp van vertegenwoordigers der ridderschap en van het burgerdom in het parlement had verkregen.

In 1290 zette koning Eduard I op aandrang van het parlement en van de geestelijkheid de verdrijving van het Jodendom uit geheel Engeland door, nadat reeds in 1275 strenge maatregelen tegen de Joden waren uitgevaardigd, waarin o.a. voorkwam:

„Aangezien de koning heeft waargenomen, dat in vorige jaren menig rechtschapen man zijn erfdeel ten gevolge van de woekerpraktijken der Joden is kwijt geraakt, en dat daaruit vele zonden zijn voortgekomen.... verordent hij ter eere van God en ter wille van het welzijn van het volk, dat geen enkele Jood meer woeker in praktijk mag brengen op welke manier ook."

„Iedere Jood, die de christelijke leer beleedigt, zal streng gestraft worden."

Later werd nog hierbij gevoegd, dat geen Jood meer als arts werkzaam mocht zijn.

16.000 Joden uit 17 Engelsche steden moesten in 1290 Engeland verlaten, waarbij hun vergund was hun have mee te nemen, terwijl gewelddadigheden en beleedigingen bij hun vertrek streng verboden waren. Maar zoozeer hadden de Joden het in Engeland naar hun zin gehad, dat zij reeds 20 jaren na hun uitwijzing een afvaardiging daarheen zonden om voor de opheffing van Eduard's maatregel tegen hen te pleiten. Te vergeefs echter, want het besluit van den Vorst was niet dan na grondige overweging genomen: allereerst om godsdienstige redenen, uit het bewustzijn, dat het Jodendom zich als vijand van den christelijken godsdienst, en van Jezus in het bijzonder, van den aanvang af had doen kennen, gehoond had en door den roof en de schending van christelijke sacramenten en door ritueele moorden, aan christenkinderen begaan, daarin volhardde. Bovendien waren er voor Eduard's maatregelen ook ernstige gronden van economischen aard, die in de duidelijk gebleken

Vervolg De Joden in Engeland.

uitbuiting van het boerendom en van de handwerkers, maar ook van den lageren adel zichtbaar waren geworden.

Dat ook een rassische afkeer van vorst en volk hadden meegewerkt, staat buiten twijfel. Een typisch bewijs hiervoor is te vinden in het werk „The Jews in Drama" van den Engelsch-Joodschen schrijver Landa, waarin wordt meegedeeld, dat na de uitwijzing der Joden een traditioneele Jodenfiguur op het tooneel zijn intrede deed met rood haar, grooten baard, langen neus en allerlei slechte eigenschappen. Ook Shakespeare's schepping Shylock in „De koopman van Venetië" en andere uitlatingen van dien dichter omtrent het Jodendom moeten aan dien algemeenen rassischen afkeer van de Joden niet vreemd zijn[1]).

En dat de genoemde gronden bij Koning Eduard I en zijn opvolgers diep geworteld waren, blijkt uit het feit, dat de door hem genomen maatregelen langen tijd in stand bleven, waardoor Engeland gedurende eenige eeuwen voor de verderfelijke Joodsche invloeden bewaard bleef.

De weinige Joden die na 1290 nog in Engeland waren overgebleven, hadden zich door den overgang tot het christendom weten te redden. Verscheidene van dezen verwierven zelfs hooge ambten en waardigheden, ook in de latere Anglicaansche kerk (midden der 16-de eeuw). O.a. had de beroemde koningin Elisabeth (1558—1603) een Joodschen lijfarts Rodrigo Lopez.

De door Koning Eduard I tegen de Joden genomen maatregelen hielden in hoofdzaak gedurende meer dan drie eeuwen stand. Eerst nadat het Puritanisme zich ontwikkeld (na 1560) en Oliver Cromwell het bewind in handen genomen had (1649—58), gebeurde het, dat de zeer geziene Portugeesch-Joodsche Rabbijn Manasse ben Israël, die reeds te Amsterdam als verdediger van het Jodendom was opgetreden, naar Engeland toog, waar hij met zijn geschrift „Vindicixe Judacorum" (Verdediging van het Jodendom) bij Cromwell de wedertoelating der Joden daar te lande wist te bewerken (1655). Weliswaar niet onmiddellijk — Manasse zelf, die op zijn terugreis naar Nederland te Middelburg kwam te overlijden, beleefde den terugkeer van zijn rasgenooten naar Engeland niet — maar er waren eenige neven-omstandigheden, die Cromwell gunstig hielpen beïnvloeden.

Allereerst had zich reeds in 1649 de Engelschman Edward Nicholas in zijn geschrift „Apologie voor het achtbare Joodsche volk" voor de wedertoelating der Joden op grond van hun uitverkorenheid ingezet, daar wel en wee van de wereld, naar Nicholas' inzicht, van een goede behandeling van het Jodendom afhing. Bovendien was in 1653 door den wederdooper, generaal Thomas Harrison, in het Engelsche Romp-Parlement een voorstel ingediend om in Engeland de mozaïsche wetgeving in te voeren. En eindelijk waren de Puriteinen, waartoe ook Cromwell behoorde, streng aan het Oude Testament gehecht en dus ook aan het Jodendom verknocht. Toen echter ernstige bezwaren tegen de wedertoelating ingebracht werden, weifelde Cromwell weliswaar tot de wettelijke toelating over te gaan, maar in de praktijk verzette hij zich niet er tegen.

Een aanzienlijke toevoer van Joden in Engeland kwam in 1688, toen Stadhouder Willem III met een aantal rijke Joden uit Amsterdam naar Engeland overstak en dezen wegens de hem verleende financieele hulp vergunde zich in Engeland blijvend te vestigen. In 1690 telde men reeds 60 à 70 Sephardische en Askenasische Portugeesch- en Poolsch-Joodsche gezinnen in Londen, die zich openlijk tot het Jodendom bekenden.

(Wordt vervolgd).

1) Naar bekend heeft de Jood Heinrich Heine (eigl. Chajim Bückeburg) in 1838 een studie over Shylock geschreven, waarin hij eenerzijds beweert, dat Shylock door Shakespeare onrecht is aangedaan, maar te anderer plaatse erkent, dat Shylock's in Venetië nog steeds voortleven en ook te Parijs en elders. Ook is het geen geheim, dat der opvoering van Shakespeare's drama door het Jodendom te Londen en New-York groote bezwaren in den weg gelegd werden, en dat te Brooklyn zelfs het Shylock-drama in een der revue-theaters tot een verheerlijking van het Jodendom werd omgetooverd.

AMSTERDAM

PIERRE SAAF
Kunstfotograaf
voor het maken van:
LEGITIMATIE
en PASFOTO's
Honthorststraat 8 — Telefoon 90842

Haarden, Haardkachels, Salamanders en Kook-kachels
KEUZE UIT MEER DAN 60 MODELLEN
groote voorraad in Gasfornuizen en comforen, Electr. Kachels en kookplaten
TH. v. d. PARRE
2e Hugo de Grootstr. 13 - Telef. 82456
AMSTERDAM

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GERARD DOUSTRAAT 3-5 TEL. 20787

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

AMSTEL 14, bij de Munt,
daar komen kameraden.
Dat 't daar dus steeds gezellig is,
laat zich gemakk'lijk raden.
„ET JOLDENE TONNSCHE"
AMSTERDAM.

JODENBESTRIJDERS IN NEDERLAND
Bestelt uw
RADIO
bij een geestverwant
Brieven Bureau „De Misthoorn"

VAN ERTBRUGGEN & ZN.
2de Const. Huygensstraat 42
AMSTERDAM - Telef. 82629
Uw adres voor meubelen, behang- en stoffeerwerk

Te Amsterdam. op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN,
BONTMANTELS NAAR MAAT
PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
MEUBELEN huis en haard
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM

ARNHEM

GARAGE „VITESSE"
Reparatie en Stalling
Rijwielstalling 2½ ct.
G. DIEDERICH
VELPERPLEIN 6 — ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT. W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
NEDERLANDSCH OCTROOI No. 46996

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

Stoomwasscherij „De Nijverheid"
Ahornstraat 16—18 — Telefoon 335309
DEN HAAG
SPECIAAL VOOR FIJN GOED

Zum Klausner
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine
DEN HAAG - Heerengracht 18
Tel. 11.46.93 Inh. G. W. Scherer

eet meer visch

Firma J. v. d. KAMP
Wijnen en Gedistilleerd
Anno 1883
BORNEOSTRAAT 39, DEN HAAG
Telefoon 551402

KOSTER & LUIJTERS
Geraniumstraat 3 — DEN HAAG
Telef. 332645—338696
LOODGIETERS EN SMEDEN

Gebr. TH. & L. BOERS Mzn.
MERK MB Aardappelen-, Groenten- en Fruit-Export naar Duitschland
RIJSWIJK Z.-H. — Geestbrugweg 22
Tel. Haag 118648—779130
en Delft 1253
Telegr.-adres: Mercurius - Rijswijk Z.-H.

NIJMEGEN

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie - Billijke prijzen
Korenmarkt 1 - NIJMEGEN
Man spricht Deutsch. J. A. Gerritsma

Steunt ons Blad!

ROTTERDAM

N.V. HANDEL MIJ. IN SLACHTHUISPRODUCTEN
Vertegenwoordiging:
ARMOUR & COMPANY
MATHENESSERWEG 188 b
ROTTERDAM

JAC. BONNECROY
Gediplom. Uurwerkmaker en Goudsmid
Benthuizerstraat no. 20
ROTTERDAM — Telefoon 43527

WANDVERSIERING
in groote verscheidenheid.
P. D. DOODEWAARD Kzn.,
Noordmolenstraat 26 — Tel. 43910
Rochussenstraat 52, in aanbouw,
(DIJKZIGT) - Rotterdam.

J. FRANKEN
Dames- en Heerenkleermakerij
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
Coupeursbezoek door het geheele land

A. HAACKE & Co. - Rotterdam W.
Hudsonstraat 155b — Telefoon 37683
Celle - Berlijn - Dusseldorf
Halle - Hamburg
Uitvoering van Isolatiewerken
tegen warmte- en koudeverlies
Asbest, Kieselguhr, Kurk, Magnesia enz.

VOOR BETER BROOD EN BANKET
H. C. PELETIER — ROTTERDAM
Benthuizerstraat 91 — Telefoon 41386

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF
J. TROMP
Telefoon 71972
Burg. Hoffmanplein 78 — Rotterdam

L. M. TIEMAN
voorheen T. H. TIEMAN
ROTTERDAM
Rodenrijschestraat 31
Telefoon 41923
ALGEHEELE WONINGINRICHTING
BEHANGERS- en STOFFEERDERSBEDRIJF

UTRECHT

Voor alle soorten brandstoffen
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijplaan 46
UTRECHT — Telefoon 15036

SCALA-THEATER — UTRECHT
Potterstraat — Telefoon 12461
GEPROLONGEERD
PRIMA DONNA
(Der Weg ins Freie)
met
ZARAH LEANDER
Vooraf: Tobis Holl.- en Ufa-wereldnieuws
N.B. In verband met de groote lengte van deze film, wordt men verzocht tijdig aanwezig te zijn. Aanvang laatste voorstelling 8.30 uur.

K 199